

*Kouzlo
Lucilly Cynsterové*

STEPHANIE
LAURENSOVÁ

Kouzlo Lucilly Cynsterové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Stephanie Laurensová

Kouzlo Lucilly Cynsterové – e-kniha
Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

*Kouzlo
Lucilly Cynsterové*

STEPHANIE LAURENSOVÁ

*Kouzlo
Lucilly Cynsterové*

Český název: Kouzlo Lucilly Cynsterové
Název anglického originálu: The Tempting of Thomas Carrick
Autorka: Stephanie Laurensová
Překlad: Dita Kelbelová
První vydání: MIRA Books, 2015
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Wotřelová

© 2015 by Savdek Management Proprietary Limited
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2017

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-3324-8 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-3325-5 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-3326-2 (PDF)

1. KAPITOLA

Glasgow, duben 1848

„Dobré ráno, pane Carricku.“
Thomas vzhlédl od napůl složeného deštníku a usmál se na paní Manningovou, recepční ve středních letech, usazenou za stolem po jedné straně haly sídla společnosti Carrick Enterprises.

Paní Manningová vstala a rázně napřáhla ruku. „Ukažte, pane, já se o to postarám.“

Vstupní dveře se za ním zaklaply. Thomas prošel halou a deštník s povděkem předal ženě.

Paní Manningová jej přijala se souhlasně semknutými rty. Obvykle vystupovala přísně, ovšem pro Thomase měla slabost. Kanceláře společnosti zabíraly přední část prvního podlaží v budově na Trongate, v bezprostřední blízkosti tepajícího srdce města, a po starší vdova jim vládla pevnou, leč vlídnou rukou.

„Dnes dopoledne žádné schůzky nemáte, pane Carricku – jen odpoledne vás čeká rozhovor s Colliero-vými.“ Paní Manningová se krátce podívala za něj. „A nepřišlo nic, čím byste se musel zabývat.“

Podél stěny naproti recepci se táhl dlouhý naleštěný pult a nad ním byla ve stěně pravidelně rozmístěna

řada poštovních přihrádek. U pultu stál poslíček Dobson a mlčky třídil dopisy a zásilky. Byl to bývalý voják, mlčenlivý muž, a tak Thomase pozdravil jen pokývnutím hlavy.

Thomas obrátil pozornost zpět k paní Manningové. „V tom případě toho využiju a projdu si účetnictví za poslední měsíc.“

„Máte ho na sekretáři za svým stolem, pane.“

Hala byla obložená dubovým dřevem s jemnou kresbou. Prosklené dveře, jimiž Thomas vešel, nesly jméno a logo společnosti – obrys parní lodi na pozadí čtvercové bedny – vyvedené v precizních zlacených linkách. U stropu pokrytém tepanými kovovými kazetami visela na silných řetězech kulatá stínidla z mramorovaného skla a zalévala místnost stálým jasným světlem. Ze všeho číselna atmosféra neokázalé prosperity – natolik samozřejmé, že na sebe nemusela upozorňovat.

Nicméně společnost Carrick Enterprises nevyrostla na rodinném majetku. Niall, Thomasův zesnulý otec, se pustil do podnikání v dovozu a vývozu před pětatřiceti lety a jako druhorozený syn bez dědictví si musel své místo ve světě vydobýt sám.

Úplně sám na to ovšem nebyl. Připojil se k němu jeho švagr, Quentin Hemmings, který se nepřestával zajímat o každodenní chod společnosti ani nyní, dlouhé roky poté, co Thomasův otec zemřel.

Zrovna když Thomas mířil k otevřeným dveřím do chodby vedoucí k jednotlivým kancelářím, objevila se v nich Quentinova mohutná postava s hlavou skloněnou nad papíry v ruce.

Quentin byl takřka stejně vysoký jako Thomas a na první pohled působil dojmem zámožného

džentlmena, který o svém bohatství příliš nemluví, leč si je ho nade vši pochybnost vědom – a vskutku, manželství, rodina i práce mu přinesly ty nejtědřejší plody. Hnědé vlasy mu už sice malinko prořídly, ale ve tváři i postoji se mu zračila vitalita muže, kterého život ještě ani v nejmenším neomrzela.

Když teď vycítil, že mu cosi stojí v cestě, rychle vzhlédl. Jakmile jeho pohled padl na Thomase, obličej se mu rozjasnil. „Thomasi, chlapče, dobré ráno.“ Zamával papíry, které držel v ruce. „Smlouvy s cukrovarem na Bermudách.“ V Quentinových oříškových očích se zablýsklo. „Rád bych s tebou ještě něco projednal...“

O čtvrt hodiny později, poté, co se shodli, že by si Quentin měl vyžádat jasnější potvrzení dodacích lhůt, Thomas konečně prošel dveřmi a vykročil do úzké chodby. Po jedné straně ji lemovaly kanceláře s okny do ulice a po druhé sklady. Chodba končila širokými dveřmi, za nimiž se nacházela větší kancelář než ostatní, patřící Thomasovi. Quentinova kancelář se nacházela na opačné straně, takže zabírala druhý přední roh budovy.

Thomasovi zbývalo několik kroků ke kanceláři, když z přilehlé místnosti vyšel další muž s lejstry – Thomasův bratranec Humphrey, Quentinův jediný syn. Zvedl oči, zadíval se na Thomase a s úsměvem se zarazil.

Když se u něj Thomas zastavil a lakonicky povytáhl obočí, Humphreyho úsměv nabral na potměšilosti. „Budeš si muset vybrat, které z glasgowských kráskek dáš přednost... a brzy, protože jinak budeš mít na svědomí dívčí válku. Vynalézavost v boji by

mohl ženám závidět i Napoleon. Na parketech po-
teče krev – možná ne doslova, ale i to bude stačit.
Pamatuj na má slova, brachu!“

Thomas se krátce zasmál. „Kdes to slyšel? Nebo
spíš od koho?“

„Od staré lady Angleseyové. Vzala si mě do parády
a dala mi kázání o tvé přelétavosti. Naštěstí,“ pokračoval
Humphrey, „jsem se jako klíště držel Andrey, takže mě ochránila, ale stejně jsem musel slíbit, že ti
všechno vyřídím.“ Andrea byla Humphreyho vyvo-
lená, byť ještě nebyli oficiálně zasnoubeni.

Předchozího večera doprovodili Thomas s Hum-
phreym Quentina a jeho ženu Winifred na společ-
čenský večírek. Thomas byl považován za jednoho
z nejžádanějších svobodných mužů v Glasgow, a tak
neunikl pozornosti dohazovaček a především smělých
mladých dam, zlákaných jeho vzhledem a osobností
zrovna tak jako jeho bohatstvím.

Teď si odevzdaně povzdechl. „Jednou si asi budu
muset vybrat, ale pořád věřím, že najdu někoho, jako
je Andrea.“ Někoho, kdo v něm probudí city a upou-
tá jeho pozornost. Někoho, s kým si bude připadat
skutečně blízký.

„Ovšem.“ Humphrey stále s úsměvem na rtech
mu poklepal po rameni. „Všichni ale nemůžeme mít
takové štěstí.“

Thomas se srdečně zasmál a sklouzl pohledem
k papírům v Humphreyho ruce.

Humphrey jimi krátce máchl. „Růžové dřevo pro
Bristol,“ vysvětlil se znatelným zaujetím. „Myslím, že
bych mohl dodavatele přesvědčit, že Glasgow pro ně
bude lepší volba.“

„To by byl pěkný přírůstek k tomu mahagonu, co je na cestě,“ přikývl Thomas. „Dej mi vědět, jak jsi uspěl.“

„Neboj se, dozvíš se to – o tom nepochybuješ.“ Humphrey naposledy mávl papíry a pak vykročil do chodby, nejspíš se poradit s některým z jednatelů o tom, jak nejlépe vyfouknout – ukrást je tak ošklivé slovo – obchod bristolským kupcům.

Thomas vstoupil do své kanceláře. Svlékl si svrchník, pověsil jej na věšák, pak zavřel dveře a došel ke stolu. Ale místo aby ho obešel a posadil se k němu, zastavil se před ním. Bříšky prstů přešel po hladkém povrchu a vyhlédl ven rohovým oknem. Pod ním se rozprostírala rušná tepna ulice Trongate, plná kočárů a spěchajících chodců. Dovnitř tlumeně pronikal pokřik vozků a práskání jejich bičů. Thomas se podíval vlevo za prchavým pruhem světla, který pronikal mezi dvěma budovami a odrážel se na hladké hladině řeky Clyde.

Tuhle kancelář Thomas dobrovolně postavil do středu svého života. Kolem pozice spolumajitele Carrick Enterprises měl v plánu si vybudovat naplňující život. Dalším krokem na cestě ke zvolenému cíli bylo najít vhodnou manželku. Takovou, jaká by se hodila k džentlmenovi, jímž se chtěl stát – nepostradatelnému pilíři prosperující obchodní komunity. Choť, jež mu bude stát po boku, bude udržovat dům v té nejlepší čtvrti Glasgow, s níž zplodí děti, které budou navštěvovat ty správné školy. Možná si pořídí i loveckou chatu na Vysočině. V jeho plánech všechno do sebe pěkně zapadalo.

Až na jedno. Na to nejpodstatnější.

Bylo jedno, kolik mladých, více či méně pohledných mladých dam s neposkvrněnou pověstí a bezvadným původem mu tetička přivedla do cesty. V žádné z nich neviděl tu pravou.

Nemohl ji vidět, pokud měl před očima tak živý a skutečný obraz Lucilly Cynsterové.

Zcela záměrně se jí už dva roky vyhýbal v naději, že ta nevysvětlitelná moc, jakou měla nad jeho duši, jednoduše vyvane, jen když ji nebude přiživovat. Když Lucillu neuvidí, neuslyší její hlas, když jeho smysly nebude dráždit, ponoukat a jítřit její blízkost. Jenže se přepočítal.

Nemusel ani zavírat oči a snadno si vybavil její smaragdově zelené, nepatrně šikmé oči, světle růžové rty v jemné tváři obklopené aureolou rudých vlasů zářivých jako oheň, jejichž barvu podtrhovala bezchybná alabastrová pokožka.

Žádná z dívek, které kdy viděl, se jí nemohla vyrovnat. Všechny mu připadaly mdlé. Nanicovaté.

A nejen vzhledem. Lucilla měla v sobě nezaměnitelnou jiskru, která ji v Thomasových očích vyčleňovala a činila jedinečnou.

Báječnou. Svůdnou.

Přítahovala ho, okouzlovala a podmaňovala si ho způsobem, jaký se vzpíral zdravému rozumu. Alespoň tomu jeho.

Lidé ji považovali za jakýsi druh čarodějky. Nebylo těžké pochopit proč. O tom koneckonců svědčilo i to, že tu Thomas stál jako zařezaný a myslel na ni, i když to bylo to poslední, co si přál, natož co potřeboval.

Prudce zakroutil hlavou, aby všechny myšlenky a představy o Lucille vypudil z mysli, obešel stůl

a posadil se do pohodlného křesla za ním. Když už nebyl schopný soustředit se na otázku, která mladá dáma by se mohla stát jeho ženou, pak by se mohl věnovat alespoň práci – jediné části svého života, v níž ho myšlenky na Lucillu rušily jen málokdy.

Následující hodiny strávil kontrolou účetních knih za poslední měsíc. Všechno šlo jako na drátkách, díky rostoucímu přístavu kvetl v Glasgow obchod všeho druhu a společnost byla na nejlepší cestě k úspěchu, k němuž Quentin a Thomasův zesnulý otec před mnoha lety položili základy. Quentin se sice ještě zdaleka nechystal do důchodu, ale Thomas i Humphrey chápali, že budoucnost firmy už leží v jejich rukou, a Quentin s nimi upřímně souhlasil.

Obchody se dařily. A obchodovat byla zábava.

Zaklepání na dveře přimělo Thomase vzhlednout. „Dále.“

Dveře se otevřely a vstoupil Dobson s tenkým svačkem dopisů v ruce. „Pošta, pane. Právě ji doručili.“

„Děkuji, Dobson.“ Thomas odložil pero, opřel se a protáhl si ruce nad hlavou.

Dobson položil dopisy na odkladač na kraji Thomasova stolu, poté se s tichým kývnutím obrátil k odchodu a opět za sebou zavřel.

Thomas svěsil ruce, na chvíli si dopřál oddych a pak se v křesle narovnal a sáhl po dopisech. Bylo jich pět. Našel mezi nimi tři zprávy z banky, jež spravovala firemní finance, s rozpisem všech plateb. Jedna tlustá obálka přišla od kapitána nákladní lodi a Thomasova známého, který mu čas od času psal o obchodních příležitostech, na něž narazil v odlehlých přístavech a které by mohly Carrick Enterprises

zajímat. Thomas vzal obálku do ruky a právě se natahoval pro nůž na dopisy, když jeho zrak padl na poslední dopis v balíčku.

Jednoduchá obálka byla adresována panu Thomasi Carrickovi, přičemž příjmení bylo několikrát obtaženo. V levém horním rohu bylo rychlou rukou načmáráno: Bradshaw, Carrick.

Thomas nechal kapitánův dopis stranou, zvedl ten od Bradshawa a nedůvěřivě si prohlédl razítko.

Casphairn.

Teď už se svaštělým čelem popadl nožík na dopisy a obálku otevřel. Uvnitř byly dva listy. Thomas je vytáhl, rozložil, opřel se v křesle a dal se do čtení.

Do čtení, které ho zmátlo ještě víc.

Zprávu skutečně napsal Bradshaw, farmář na půdě Carrickových. Thomasovým strýčkem z otcovy strany byl Manachan Carrick – hlava klanu. Thomas se narodil na Carrick Manor, hlavním sídle panství, ačkoli za to mohla spíše náhoda, nečekané řízení osudu. V době, kdy ještě žili jeho rodiče, tam trávil léto a v deseti letech, po jejich smrti, tam pobyl celý jeden rok, v láskyplné a podporující péči klanu. Ten jeden rok znamenal pro Thomase neocenitelnou pomoc, avšak s postupem času, když překonal svůj zármutek a vrátil se k běžným chlapeckým starostem, Manachan s Quentinem, jeho opatrovníci, usoudili, že mu prospěje nastoupit do školy v Glasgow a přestěhovat se do rodiny Quentina a Winifred. A tak se také stalo.

Thomas nadále rok co rok navštěvoval Carrickovy na několik letních týdnů až měsíců, které trávil s Manachanovými dětmi a dalšími potomky klanu, ale především se samotným Manachanem.

S ním si Thomas byl už tehdy bližší než s Quentinem, se kterým se vídal dennodenně. Už jako malý chlapec intuitivně poznal, že Manachan s Niallem si byli blízcí, a po Niallově smrti Manachan věnoval veškerou osiřelou náklonnost a blízkost Thomasovi, Niallovu jedinému dítěti.

Quentin, Winifred a Humphrey se stali Thomasovou glasgowskou rodinou, ale jeho srdci byl nejdražší právě Manachan. Thomas mu rozuměl a Manachan chápal jeho, jejich vzájemné pochopení pramenilo z něčeho vrytého hluboko v jejich kostech.

A právě kvůli porozumění, které mezi ním a Manachanem vládlo, bylo pro Thomase obtížné pochopit, co se mu vlastně Bradshaw snaží sdělit.

Ne v podrobnostech – ty byly dost jednoznačné. Bradshaw – Thomas si statného muže dokázal vybavit snadno, během let se s ním setkal mnohokrát – psal, že navzdory pokročilému období, čímž měl na mysli období sadby, jsou zatím všechny farmy na panství bez osiva.

Thomas se zachmuřil a nepřítomně se zadíval před sebe. Vyhnal z hlavy dodací lhůty a zádrhele obchodní přepravy s ohledem na roční doby a zapátral ve vzpomínkách ve snaze vybavit si, jakým způsobem se běh ročních období odráží na půdě. Panství Carricků se rozkládalo v západních nížinách, v Galloway a Dumfries. Na výsev už přece bylo pozdě, nebo ne?

Thomas vrátil pozornost k dopisu a znovu si přečetl Bradshawovu prosbu, aby Thomas promluvil o dodávce osiva s Manachanem.

„Proč si Bradshaw nepromluví s Manachanem sám?“

Právě tohle nemohl Thomas pochopit. Pokud se na panství objevil problém, pak se s ním šlo právě za hlavou klanu, tedy za Manachanem. Bylo tomu tak odnepaměti a Thomas nikdy nepozoroval, že by se kdokoli z klanu zdráhal Manachana oslovit. Přestože mimo klan byl Manachan obávaný, uvnitř klanu se těšil velké úctě, a co víc, i lásce. Někdy se sice uměl chovat jako nerudný starý bručoun, ale byl jejich, a jak Thomas dobře věděl, sloužil klanu věrně a nikdy nikoho nenechal na holičkách.

Manachan by za svůj klan bojoval do posledního dechu.

To byla úloha lairda, úloha, pro niž se Manachan narodil. Byl to nepsaný zákon, jímž se celý život řídil.

Pravda, poslední dobou Manachan často churavěl a loni svěřil některé z každodenních záležitostí na panství do rukou svého nejmladšího syna Nigela. Přesto si Thomas neuměl představit, že by se Manachan vzdal hlavního slova na panství, natož aby nevěděl, co se v klanu děje.

O změnách ve vedení panství se Thomas dozvěděl z dopisů, včetně několika Manachanových – nicméně když se nad tím teď zamýšlel, v posledních měsících v nich podobné zprávy chyběly. Přišel mu stručný úřední list od advokáta panství, a jeden dopis od Nigela. Kromě toho ještě jeden vzkaz od Nolana, Manachanova druhého syna, a jeden od Nini-ver, Manachanovy jediné dcery, když chtěla vědět, kdy se Thomas chystá k příští návštěvě. Žádné z těch sdělení změny na panství nevysvětlovalo, ale všechna na ně spíše nepřímou upozorňovala.

Thomas nenavštívil Carrick Manor celé dva roky – během nichž se urputně, leč marně pokoušel dát svému životu nový směr –, a to z toho prostého důvodu, že Lucilla Cynsterová žila na Casphairn Manor v Casphairnském údolí, sousedícím z jihu s panstvím Carricků.

Od svých patnáctých narozenin se s Lucillou setkával tu či onde, pokaždé když na venkov zavítal. Někdy ji jen zahlédl, jindy s ní hovořil. Nikdy nezapomněl na onen Štědrý večer, kdy je sněhová bouře uvěznila v malé farmářské boudě na pozemcích.

Když byl na Carrick Manor naposledy, setkali se na místním loveckém plese, povídali si a tančili spolu – ani tenhle zážitek bůhvíproč nemohl vyhnat z hlavy.

Aby se nerozptyloval od cesty za cílem, který si už dávno vytyčil, rozhodl se vymýtit vzpomínky na Lucillu tím, že se jí bude vyhýbat – a to znamenalo nevkročit na panství Carricků.

Bradshawův dopis naznačoval, že cosi na panství nejde tak, jak se Thomas až dosud domníval. Ale byl to fakt, nebo jen Bradshawův pohled na věc? Nebo si Thomas vyložil Bradshawova slova po svém a našel v nich, co v nich vůbec nebylo?

Ušklíbl se, naposledy přelétl očima papír a odhodil všechny dopisy na podložku před sebou. Nespouštěl z nich oči, obzvlášť z tlusté obálky od kapitána. Přímo ho pobízela, ať ji otevře, ať odhalí všechny ty vzrušující nové možnosti, jaké Nový svět může jeho společnosti nabídnout...

Prudce se odstrčil od stolu a postavil se.

Když došlo na lámání chleba, klan měl vždy přednost před obchodem.

Thomas si navlékl zimník a vyhlédl z okna. Vítr zesílil, a tak Thomas sáhl i po klobouku, který na věšák odložil minulý týden, a odešel z kanceláře.

V hale paní Manningovou nezahlédl, nepochybně zapisovala dopisy pro Quentina nebo Humphreyho. Dobson stál vedle svého pultu. Když vzhlédl, Thomas mu oplatil pohled.

„Jdu se projít.“ Elegantní hodiny nad poštovními přihrádkami ukazovaly chvílku před polednem. „Nejspíš se cestou někde naobědvám. Vyřídíte prosím paní Manningové, že se na schůzku s Colliero-vými vrátím včas.“

Dobson přikývl. „Ano, pane.“

Thomas prošel vstupními dveřmi, seběhl po schodech a po chvíli už vykročil do ruchu ulice. Šel tam, kam ho nohy nesly – město znal nazpaměť, takže nemusel přemýšlet, kudy se vydat, a místo toho se řídil jen tím, co právě potřebuje.

A právě teď potřeboval prostor, vzduch a přiměřený klid, aby si mohl udělat nejpravděpodobnější závěry a zvážit možnosti. Té části mozku, která dávala příkazy jeho nohám, se jako nejvhodnější místo k takovým úvahám jevil park Low Green poblíž nábřeží. Prošel po Trongate, odbočil doprava na Saltmarket a nechal se svým rozumem vést na jih k ocelově blýskavé stužce řeky.

V hlavě už se zaobíral všemi možnými důsledky Bradshawových tvrzení – tvrzení, z nichž si musel hodně domýšlet –, a tak při chůzi jen matně vnímal lidi kolem sebe.

Jeden hlas ale přece jen pronikl do jeho myšlenek a vytrhl ho ze zadumání.

„Já nevím. Sám vidíš, že je hnědý. Proč jsou v tuhle roční dobu všechny hnědé?“

Thomas zastavil tak náhle, že mu poslíček pospíchal za ním vrazil do zad.

Chlapec odskočil, se sklopenou hlavou zamumlal omluvu, načež Thomase oběhl a pokračoval ve své cestě.

Thomas si ho ale sotva všimal, neboť jeho pozornost plně upoutali dva muži stojící před výkladní skříní pánské konfekce. Jejich debata se týkala kloubků vystavených za sklem.

Thomas přešel ulici a napřáhl k nim ruku. „To je ale překvapení. Co vás přivádí do Glasgow?“

Ne že by ho to zajímalo. Ať už je sem přivedlo cokoli, ti dva byli odpovědí na jeho ještě ani nevy-slovenou modlitbu. Od nich se mohl dozvědět, co znamená Bradshawův dopis, aniž by musel odjíždět na Carrick Manor.

Nigel – starší z nich, nepatrně vyšší než Nolan, nicméně o pár centimetrů menší než Thomas – reagoval zprvu zaraženě, ale pak se jeho tvář rozjasnila úsměvem. „Thomasi!“ Popadl podávanou ruku. „Rád tě vidím!“

„A já též.“ Nolan – oproti tmavovlasému a hnědookému Nigelovi plavý a modrooký – potřásl Thomasovi rukou, jakmile ji Nigel pustil. „Nechtěli jsme tě rušit v práci, a tady se jeden nikdy nenudí.“ Mávl rukou kolem sebe. „Vždycky se tu najde něco, čím si ukrátit čas.“

„Jak jste tu dlouho?“ zeptal se Thomas.

„Jeden den, víc ne,“ odpověděl Nolan.

Thomas by se nejraději okamžitě zeptal na Bradshawův dopis, ale na ulici nebylo k takovému hovoru

vhodné místo. Zabořil ruce do kapes zimníku a zeptal se: „Už jste obědvali?“

Nigel zavrtěl hlavou. „K obědu jsme se ještě nedostali.“

Nolan vytáhl kapesní hodinky na řetízku – pěkně vyvedený kousek, který u něj Thomas ještě neviděl – a zkontroloval ciferník. „Poledne, ztratil jsem přehled o čase.“

„Pokud nemáte jiné plány,“ navrhl Thomas, „dovolte mi, abych vás pozval na oběd do klubu.“ Kývl hlavou směrem, odkud přišel. „Prescott na Princes Street, není to daleko.“

Bratři si vyměnili pohled a pak se oba obrátili k Thomasovi s úsměvem na tváři. „Výtečný nápad,“ řekl Nigel.

Nolan přikývl. „Aspoň se dozvíme, jak se ti daří. Otec se na tebe v jednom kuse ptá, rád by o tobě slyšel.“

Aspoň se dozvíme, jak se ti daří.

Klub Prescott byl prvním klubem v Glasgow a zakládal si na kultivovanosti a střízlivém vkusu. Během příštích dvou hodin strávených v jeho posvátných prostorách, ve velkolepě zařízené jídelně a později v kuřáckém salonku Thomas pochopil, že Nolanova slova byla spíš zdvořilou odpovědí než výrazem skutečného zájmu.

Jak se ukázalo, bratry zajímalo jen málo kromě jich samotných, a to málo se točilo kolem vyhledávání zábavy, která by uspokojila jejich požitkářské povahy.

Thomas už zapomněl, proč ze všech čtyř Manachanových dětí je mu společnost těchto dvou – ač

byli stejného pohlaví jako on a věkově měli k němu nejblíž – nejprotivnější.

Nigel s Nolanem mu rychle osvěžili paměť.

Ačkoli Thomase dělilo od Nigela pouhých třináct měsíců věku a od Nolana dalších třináct, vždycky si s těmi dvěma připadal spíš jako jejich strýc, ne-li rovnou otec. Vždycky měl pocit, jako by byli o dobrých deset let mladší. Jejich momentální záliba v koních, všech druhích dostihů a lehkých ženách se zdála přiměřenější pro sotva odrostlé mladíky než pro vybrané džentlmeny na prahu třicítky.

Ten zásadní rozdíl, jak musel připustit Thomas, spočíval v míře. Většina jeho přátel uměla ocenit dobrého koně, ale dostihy nebyly jediným tématem jejich konverzace. Většina pánů jejich věku sport králů sledovala, ale jen málokterý mu propadl, nemluvě o navštěvování pochybných podniků, které se s ním pojily a které Nigel s Nolanem podle všeho velmi důvěrně znali. Pokud šlo o ženy, rozdíl v Thomasových společensky přijatelných setkáních se znuděnými matronami z vyšších kruhů a Nigelovými a Nolanovými dobrodružstvími v místních nevěstincích nemohl být markantnější.

Jelikož zavítali do klubu ve všední den, byl víceméně prázdný, a tak si Thomas užíval klidu, trpělivě vyčkal, až mu bratraci jeden přes druhého a s notnou dávkou chvástání vylíčí své nejnovější eskapády a ve vhodný okamžik se do hovoru zapojil se slovy: „Z vašich dopisů jsem vyrozuměl, Nigele,“ pohlédl na staršího z bratraců, „že ses ujal některých povinností na panství.“

Nigel porozuměl otazníku v Thomasových slovech a přikývl. „Táta zeslábl – nemá sílu jezdit po panství.“

„Není nemocný,“ přidal se Nolan. Hodil si do pusy další hrst kandovaných ořechů a pokrčil rameny. „Prostě stárne.“

„Přesně tak.“ Nigel sklopil zrak na stůl. „Už toho na něj bylo moc, a tak mě požádal o pomoc – hlavně s organizačními věcmi. Navštěvováním farmářů a podobně. Tak to dělám.“

Když si zrovna někde neužíváš, pomyslel si Thomas. Nahlas to ale neřekl a mírně pokračoval: „Slyšel jsem, že je letos nějaký problém s dodávkou osiva – že se ještě nezaseto.“

Nigel odfrkl a mávl nad tím rukou. „Všechno mám pod kontrolou. Zavedl jsem nový systém. Pro klan bude do budoucna výhodnější. Jenže to zatím nechtějí pochopit.“

Thomasovi nešlo na rozum, jak by nezasetí mohlo vést k lepší úrodě.

Než na to ale stačil upozornit, Nolan se nervózně ošil. „Proč se ptáš?“ Když se Thomas střetl s jeho pohledem, Nolan povytáhl obočí. „Nevěděl jsem, že tak bedlivě sleduješ, co se děje na panství, bratránku.“

Thomas rychle zvážil své možnosti, ale neviděl důvod k vykrucování. Kromě toho bude možná nejlepší, když se Nigel co nejdříve dozví o znepokojení mezi farmáři. Všichni koneckonců ke klanu patřili. Kývl na Nolana na znamení, že jeho poznámku bere v potaz. „Nesleduju.“ Pak pohlédl na Nigela. „Jeden z farmářů mi napsal a tohle vnímá jako problém.“ Thomas neviděl důvod, proč zmiňovat Bradshawovo jméno nebo jeho žádost, aby Thomas promluvil o věci přímo s Manachanem.

Teď když měl jasnější obrázek o tom, jak bratřenci tráví většinu času a do jaké míry se asi starají o záležitosti na panství, se Thomas neubráníl pochybám, zda si Nigel skutečně vede tak dobře, jak by si jistě rád myslel. Zaujmout Manachanovo místo nebylo snadné – byl to úkol skoro nadlidský.

Nigel po Thomasových slovech upadl do hloubavého mlčení, jako by tu nevíтанou zprávu potřeboval strávit, nakonec ale pomalu přikývl. „Neuvědomil jsem si, že je to tak znepokojilo. Můžeš tu záležitost nechat na mně – postarám se o to.“

Thomas zaváhal a po chvíli navrhl: „Možná úplně postačí, když jim svoji novou strategii vysvětlíš.“ Co je to za strategii, byla jiná otázka.

„Pravda.“ Tentokrát Nigel přikývl rozhodněji. „Zařídím to.“

„Dnes večer se vracíme.“ Nolan vyprázdnil sklenku, odložil ji a předklonil se. Přes stůl zachytil Nigelův pohled. „Měli bychom jít.“ Nolan se s úsměvem podíval na Thomase. „A nechat tě tvým pracovním povinnostem, bratranče.“

Nigel zamružel na souhlas a dopil. Thomas ho následoval a všichni tři se naráz zvedli.

Společně vyšli z klubu. Zastavili se před vchodem, aby si potřásli rukama, a s nepatrně rozpačitými projevy rodinné srdečnosti se rozloučili.

Nigel s Nolanem se poté vydali ke stáji, kde nechali svůj dvoukolák, a Thomas zamířil zpět na rušnou Trongate.

Zanedlouho už opět seděl za svým stolem. Dva listy Bradshawova dopisu stále ležely na psací desce. Chvíli se na ně díval, nato je vzal do ruky, složil

a uložil do levé spodní zásuvky, kde schraňoval veškerou korespondenci týkající se panství.

Když zásuvku zavíral, znovu mu na mysli vytanula otázka, proč bratřenci přijeli do Glasgow. Ptal se jich, ale oni mu nedali jasnou odpověď. Dlouze mu vykládali o svých flámech, těch skutečných a dost možná i těch smyšlených, ale ani jednou se nezmínili o tom, co je sem doopravdy přivedlo. Thomas věděl, že pokladna klanu nemohla stačit na pokrytí rozmařilého života, jaký mu bratřenci líčili, a tak jejich báchorky bral s velkou rezervou. Buď přeháněli, nebo si jednoduše vymýšleli.

A přesto museli do Glasgow přijet za něčím – z nějakého konkrétního důvodu. Proč by tu jinak byli?

Po chvíli úvah nad tím pokrčil rameny. „Nejspíš sem přijeli pracovně kvůli panství.“ A pravda byla taková, že do panství a jeho záležitostí mu nic nebylo. „Díky bohu, že tyhle dva nemám na starost.“

S tímhle uklidňujícím konstatováním sebral vrchní spis z hromádky na stole, otevřel jej a pustil se do kontroly obchodů s Collierovými, plavební společností se sídlem v Manchesteru, která se chystala rozšířit svou působnost do Glasgow a doufala, že Carrick Enterprises, s níž v minulosti několikrát úspěšně spolupracovala, jí pomůže proklesit cestu.

O dvacet minut později klepání na dveře ohlásilo Quentina. Strýc se zastavil mezi dveřmi, zadíval se na Thomase a pak s úsměvem pokývl ke složce v Thomasových rukách. „Collierovi?“

Thomas spis odložil. „Budou tu ve čtyři.“

„No, tak až s nimi skončíš, nezapomeň, že tě dnes čekáme na večeri ve Stirling Street.“ Když Thomas nakrčil nos, Quentin se zasmál. „Tvá teta ti poslala vzkaz, pro případ, že bys náhodou zapomněl.“

Thomas si povzdechl a opřel si hlavu o vysokou opěrku křesla. „Další mladé dámy.“

„O tom nepochybuj.“ Quentin neskrýval pobavení. „A jelikož jsi stejně paličatý jako ona, tak to budeš muset zkrátka vydržet.“

Kdyby si tak Thomas mohl být jistý, že na konci toho martyria na něj čeká odměna. Narovnal hlavu a přikývl. „Budu tam.“

Nad jeho vážným tónem se Quentin smál pod vousy ještě cestou po chodbě.

Vyrušení vytrhlo Thomase ze soustředění a nehlídané myšlenky ho přivedly zpět k otázce, co dělali bratraci v Glasgow...

Rázně ty rušivé úvahy zahnal a opět se zaměřil na složku Collierových. „Ať už je sem přivedlo cokoli, byli tady a já nemusím jet na panství – a za to bych jim měl být vděčný.“

A protože nemusí jet do nížin, může se plně soustředit na další zásadní krok na cestě ke svému vysněnému životu.

Jediné, co ještě potřeboval, bylo nalézt nějakou mladou dámu, dost silnou, energickou, osobitou a okouzující, aby vystrnadila Lucillu Cynsterovou z jeho hlavy.

Když Thomas o dva dny později vešel ráno do sídla Carrick Enterprises, Dobson stál před recepčním stolem. Paní Manningová seděla na svém místě

jako obvykle. Oba upřeně zírali na dopis nápadně položený uprostřed psací podložky. Ve vzduchu viselo jakési napjaté očekávání.

Dobson i paní Manningová se ohlédli na Thomase, načež se Dobson po dopisu natáhl, ale paní Manningová ho předběhla, po obálce chňapla a nabídla ji Thomasovi. „Dobré ráno, pane Carricku. Tohle právě doručil kurýr.“

„Ach tak.“ Přistoupil k ní a obálku si vzal. „Děkuji.“

Dobson se ušklíbl. „Divím se, že do vás ten kluk nevrátil.“

Thomas viděl, jak z budovy vystřelil poslíček chvíli před tím, než sám došel ke dveřím, ovšem poslíčci nebyli v této části města nic výjimečného. Spíš mu vrtalo hlavou, proč právě tento dopis vzbudil takový rozruch, a paní Manningová mu to vzápětí vysvětlila: „Přišel z Casphairnu, pane.“

Thomas se otrásl šokem. „Aha.“ Stalo se něco Manachanovi? Nebo jde o něco jiného? Prohlédl si obálku, ale nebyla nadepsaná strýčkovou rukou... Je to dobré znamení, nebo špatné? „Budu v kanceláři.“

Beze spěchu, aniž se na obálku znovu podíval, prošel chodbou do své kanceláře a zamířil rovnou ke stolu. Aniž si sedl, vzal do ruky nožík na dopisy, obálku otevřel a vytáhl z ní jediný list papíru, nadvakrát přeložený. S kamennou tváří, s emocemi pevně pod kontrolou, list rozevřel a četl...

... že Bradshawovi, celá sedmičlenná rodina – pán, paní, dva synové a tři dcery – předchozího dne zničehonic závažně onemocněli. Rodina téhož Bradshawa, který mu před pár dny napsal.

Dopis, který držel Thomas v ruce, napsal jejich soused jménem Forrester. Forrester potvrdil to, co mu už sdělil Bradshaw, totiž že letošní osivo ještě nebylo doručeno, a pokud věděli, nebylo ani objednáno a nikdo nevěděl, co s tím. Forrester vysvětloval, že Bradshawovy, s nimiž byl příbuzný, s celou rodinou navštívil a zjistil, že celá rodina trpí velkými bolestmi. Forrester dále uváděl, že poslali pro klanovou léčitelku, která žije v panském sídle. A že ho Bradshaw prosil, aby Thomasovi napsal a okamžitě ho o všem zpravil – poněvadž byl přesvědčený, že se někomu nelíbilo, co Thomasovi napsal o dodávce osiva.

Thomas svěsil ruku s dopisem a nepřítomně se zadíval z okna na Trongate. „Dobrý bože.“ Logika nedávala sebemenší důvod spojovat náhlé onemocnění Bradshawových se zprávou o dodávce osiva, kterou Bradshaw poslal Thomasovi. Nicméně za daných okolností by Thomas nedal ruku do ohně za to, že spolu ty dvě události skutečně nesouvisí. Řekl o dopisu Nigelovi a Nolanovi, a přestože si neuměl představit, že by bratřenci provedli takovou hanebnost – hlouposti určitě dělali neustále, ale chladnokrevně otrávit celou rodinu bylo něco úplně jiného –, nemohl vědět, před kým se o něm zmínili.

Nemohl tušit, co se děje na panství Carricků.

Nemohl odhadnout, zda se někomu hodilo do krámu, aby jejich farmáři nedostali osivo včas.

Rodiny podléhaly nejrůznějším nemocem. Díkybohu poslali pro léčitelku, a jestli jsou všichni ještě naživu... „Ať dá Bůh a ona jim všem pomůže.“

Thomas léčitelku znal, byla to jistá Joy Burnsová a svému řemeslu byla plně oddaná. Věděl, že udělá, co bude v jejích silách, o to se strachovat nemusel.

Navzdory nevyslovené narážce obsažené v dopise se na první pohled zdálo, že není důvod usuzovat na přímou souvislost mezi dopisem a nemocí Bradshawových. Nicméně přestože Thomas farmáře nejmenoval, pro kohokoli, kdo lidi z panství znal, muselo být vcelku jednoduché uhádnout, že stížnost přišla právě od přímočarého a průbojného Bradshawa. A vzápětí Bradshawovi onemocněli – den nato, kdy se Nigel a Nolan vrátili na Carrick Manor.

Thomas si uvědomil, že nejde jen o souhru událostí – Bradshawův dopis, Thomasova zmínka před bratranci a onemocnění farmářovy rodiny –, ale zároveň o jejich načasování. Víc než všechny ostatní okolnosti právě tohle Thomase dopalovalo.

Ve světě obchodu se pohyboval takřka deset let. Kdyby podobná situace vyvstala ve firmě, ani by ho nenapadlo považovat ji za náhodu.

Thomas stál v kanceláři, hleděl z okna a v duchu obracel těch pár informací, které měl.

Ale i když z nich nedokázal vyvodit nic konkrétního, bylo mu jasné, že na panství se něco děje – jenom nevěděl co.

Notnou chvíli zvažoval všechny své možnosti a pak se otočil na patě, vyšel do chodby a zamířil ke Quentinově kanceláři na opačném konci.

Když se klan ocitne v nouzi, všechno ostatní musí ustoupit stranou.

Včetně osobních pohnutek.

Musí jet na panství a zjistit, co se tam děje. Kvůli klanu, Bradshawovým i Forresterovým, a především kvůli Manachanovi.

Možná že jeho vměšování nebude vítané, možná nebude ani nutné, v to koneckonců doufal, ale tak či tak nemohl ignorovat opakovanou prosbu, která teď znovu zazněla ve Forresterově dopisu.

Musí se tam vrátit a udělat, co bude v jeho silách. Nic víc, a nic míň.

2. KAPITOLA

Bylo krátce po poledni, když Thomas vjel do dvora stájí na Carrick Manor. Kovový klapot kopyt jeho siváka na dláždění přilákal nejprve jednoho, pak druhého a třetího člena klanu.

Sean došel k Thomasovi jako první. Statný štolba chytil Fantoma za uzdu, a když se velký šedák uklidnil, Sean vzhlédl k Thomasovi se zřetelnou úlevou ve tváři. „Ani nevíte, jak rád vás vidím, chlapče.“

Za ním se objevili Mitch s Fredem, s usměvavými tvářemi a vřelýma očima. „Vítejte zpátky, pane Thomasi,“ zahlaholil Fred.

„Ba, ba.“ Mitch zaklonil hlavu a pohlédl Thomasovi do očí. „Je dobře, že jste tu.“

Thomas jim úsměv oplatil. „Jsem rád, že jsem tady.“ Ta odpověď mu přišla na jazyk bezděky, ale když sesedal, uvědomil si, že je to pravda. Jakmile odbočil z hlavní silnice a vydal se po příjezdové cestě, ovládl ho pocit čiré radosti z vyhlídky na shledání se starými přáteli a milovanou rodinou.

Předal opratě Mitchovi a napůl pro sebe a napůl ke třem mužům dodal: „Měl jsem přijet dřív.“

Když ovládl dojetí, podíval se na Seana, nejstaršího z trojice a oficiálního správce konírny. „Forrester mi napsal o Bradshawových.“

Ať už se dělo cokoli, tihle tři do toho zapletení nebyli. Thomas věděl, komu patří jejich loajalita – Manachanovi a klanu – a že s ní žádná moc na zemi nepohne. Navíc všichni tři byli stejně jako Thomas sirotci. Sirotci, které si Manachan vzal pod křídlo a které chránil.

„No jo.“ I Seanovi zmizel úsměv ze rtů. „Zlá novina.“

„Spíš nějaká nekalost, to tvrdím já,“ zabručel Mitch.

Sean se po podřízeném rychle ohlédl – ale jak Thomasovi neušlo, Mitchovu domněnku nevyvracel.

Thomas se nevyptával. „Uvidím, co mi k tomu řekne laird.“

„Ano, promluvte s ním,“ přikývl Fred. „Měl by to vědět.“

Thomas se už obracel k domu, ale při Fredových slovech se zarazil a pátravě se na něj podíval. Poté se ohlédl na Mitche a nakonec na Seana. Všichni před ním uhýbali očima a pokukovali jeden po druhém. „Manachan o Bradshawových ví, že ano?“

Tři muži si vyměnili další pohled a Sean – ani teď se Thomasovi nepodíval do očí, což u něj bylo velmi nezvyklé – pokrčil rameny. „To vlastně nevíme. Víme jen to, že si všichni v domě mají dát pozor na to, co mu říkají. Aby ho ničím nerozrušovali.“

„A kdo tohle nařízení poruší, toho pošlou pryč,“ doplnil Mitch zlověstně.

Jak Thomas poznával, hodně se tu změnilo – víc, než si myslel. Krátce přikývl. „Hned s ním půjdu promluvit.“

Když se od nich obracel pryč, Sean se zeptal: „Zdržíte se tu?“

Thomas se cestou k domu ohlédl. „Nejspíš brzy pojedu k Bradshawovým.“ Kývl směrem k Fantomovi. „Zatím ho proveďte.“

Sean kývl na souhlas.

S rukama v kapsách zimníku došel Thomas k širokým hlavním schodům a vystoupal na krytou verandu ke vchodu.

Nijak ho neudivilo, když našel dveře odemčené – byl koneckonců na venkově a k tomu v dost odloučené oblasti. Otevřel a vkročil do vstupní síně.

Přímo do dramatické domácí scény. Uprostřed síně stáli čtyři lidé, tlumeně, nicméně naléhavě mluvili a všichni vypadali nanejvýš rozrušeně. Ferguson, správce, se mračil a tvářil se ustaraně, a paní Kennedyová nemohla vypadat rozčileněji. Poblíž stáli dva komorníci, oba očividně napjatí jako struny.

Když se Thomas zastavil v otevřených dveřích, všichni se po něm podívali. Na okamžik zkoprněli a Thomas si uvědomil, že jelikož má světlo v zádech, nejspíš mu nevidí do tváře. Natáhl se za sebe, dveře zavřel a popošel do síně. V tu chvíli ho poznali a všem se viditelně ulevilo.

Thomasovi se stáhlo hrdlo. „Slyšel jsem o Bradshawových. Přijel jsem za lairdem.“

Slyšel, jak si Ferguson tlumeně zabručel pro sebe: „Díkybohu za to.“ Hlasitěji řekl: „Vítejte, pane Thomasi.“

Paní Kennedyová se uklonila a pozdrav zopakovala. Oba komorníci, které Thomas znal z dřívějších let, kývli na pozdrav.

Všichni byli očividně rádi, že ho vidí, což bylo na jednu stranu příjemné... a na druhou znepokojivé.

Ferguson se obrátil k jednomu z komorníků. „Grante, mohl byste –“

Thomas mu netrpělivě skočil do řeči. „Kde je laird?“

Ferguson a paní Kennedyová si vyměnili pohled a paní Kennedyová opatrně odpověděla: „Ve svém pokoji, pane. V poslední době z něj vychází jen málokdy.“

Thomas stěží polkl kletbu. Když tu byl naposledy, Manachan byl zdravý a při síle a všude ho bylo plno. „Trefím k němu – doprovod nepotřebuju. Ale o čem se to tu dohadujete?“

„Jde o Faith Burnsovou, pane.“ Paní Kennedyová křečovitě sepjala ruce před sebou. „Je to vrchní služebná.“

Thomas přikývl. „Pamatuju si ji.“

„Jistě, jistě.“ Ferguson si prohrábl vlasy rukou, a to bylo gesto, jaké Thomas u tohoto jinak neatřesitelně klidného muže ještě nikdy neviděl. „Faith zmizela. Večer tu ještě byla a nedělo se nic neobvyklého. Ale ráno už nepřišla – nebo ji alespoň nikdo z nás neviděl.“

„Postel má ustlanou,“ doplnila paní Kennedyová. „Ale nevíme, jestli v ní spala, nebo ne.“

„A její sestra – naše léčitelka Joy – odešla včera večer k Bradshawovým,“ vysvětloval Ferguson, „takže se jí nemůžeme zeptat, jestli neví, kam se Faith poděla.“

Paní Kennedyová založila ruce na prsou a úzkostně se chytila za lokty. „To se Faith vůbec nepodobá, aby se jen tak sebrala a odešla.“

„A co ostatní z rodiny?“ zeptal se Thomas.

Ferguson zavrtěl hlavou. „Jsou z Burnsů poslední a ani jedna se nevдалa.“

Thomas se po krátkém zamyšlení zatvářil bezradně. „Nevidím jinou možnost než hledat dál. Sežeňte Seana a ostatní, ať se poptají a zjistí, jestli Faith nedešla už večer a někomu o tom neřekla.“

Ferguson přikývl. „Hned za Seanem zajdu.“

Paní Kennedyová nasadila zkormoucený výraz. „Nejde mi na rozum, proč nám Faith nenechala žádnou zprávu, ale ještě jsou tu Wattsovi, příbuzní z druhého kolene. Sean by se mohl poptat u nich.“

Thomas si zničehonic uvědomil, co – nebo spíš kdo – tu chybí. „Kde je Nigel?“

Ferguson se sice neušklíbl, ale neměl k tomu daleko. „Odjel do Ayru s panem Nolanem. Vyrazili včera časně ráno.“

Vrátili se z Glasgow, jen aby den nato zase odjeli? Thomas jen s obtížemi zakryl údiv. O co těm dvěma jde? Pokud je Manachan nemocný a nemůže vést klan, pak by měl jeho místo zaujmout Nigel.

Thomas přešel pohledem od paní Kennedyové k Fergusonovi. „Je u lairda Edgar?“ Edgar byl Manachanův sluha, tichý a neochvějně věrný muž.

Ferguson přikývl. „Edgar tráví s pánem většinu času. Pokud se nemusí vzdálit, je mu nablízku.“

Thomas se taktak nezamračil. Mluvili o Manachanovi, jako by byl nemohoucí... Svlékl si kabát a podal jej Fergusonovi. „Půjdu nahoru. Kdybyste mě potřebovali, budu u lairda.“

Thomas obešel čtveřici a zamířil síní ke klenutému průchodu a do přilehlé haly, v níž se nacházelo hlavní schodiště. Schody bral po dvou.

Ochoz vypadal stejně, jako si jej pamatoval. Celkově se zdálo, že se tu změnilo jen málo.

Až na to, že Manachan nevycházel z ložnice.

Thomas věděl, který je to pokoj, ačkoli v něm byl jenom párkrát. Jeho strýc už sice nebyl mladý, ale pokud si Thomas pamatoval, Manachan byl vždy zdravý a silný a činorodější než spousta mladších mužů.

Když se Thomas ocitl před tmavými dubovými dveřmi hlavní ložnice, zastavil se, aby se připravil na to, co ho za nimi čeká. Věděl, že Manachan „churaví“, ale to podle něj nevysvětlovalo, proč neopouští pokoj. „Churavění“ neznamenal, alespoň jak to viděl Thomas, že se Manachan uzavře před svými lidmi a v podstatě se vzdá své role lairda.

Takhle by se nezachoval Manachan, jak ho Thomas znával.

Zvedl ruku, lehce zaklepal a čekal.

Tak trochu očekával, že uslyší strýčkovo hlasité, netrpělivé „Dále“. Místo toho zaslechl blížící se kroky a pak se dveře pootevřely.

Vyhlédl z nich Edgar. Za ním bylo v pološeru vidět úzkou chodbu, která spojovala Manachanovu ložnici na jedné straně s obývacím pokojem na druhé. Edgar, vysoký a štíhlý, s protáhlým bledým obličejem a tmavými vlasy padajícími do očí, udiveně zamrkal – a hned nato v jeho rysech převládla úleva, která Thomasovi začínala dělat starosti.

„Pane Thomasi! Moc rád vás vidím.“

Thomas si byl naprosto jistý, že Edgar míní svá srdečná slova zcela upřímně. Zatraceně! Co se to tu děje?

Než se Thomas stačil zeptat, jestli by mohl mluvit s Manachanem, Edgar se k němu otočil zády. Dveře nechal otevřené v nevysloveném pozvání a pohnul se doleva směrem k ložnici. „Pane – podívejte, kdo přijel!“

Thomas vkročil do chodby. Na okamžik se zastavil, aby si jeho oči přivykly na příšeří, pak zavřel dveře a vstoupil do ložnice.

Manachan ležel na nerozestlané posteli, opřený zády o naskládané polštáře. Přes nohy měl přehozený pléd, ale byl oblečený v košili s vázankou, kalhotách a dlouhém sametovém domácím kabátu.

Přestože byl ve tváři pobledlý a od doby, kdy ho Thomas viděl naposledy, znatelně ztratil na váze, byl to pořád velký mužský. Nepůsobil sice už tak vitálně jako dřív, ale postavu měl pořád robustní a mohutnou.

A přes to všechno z každého jeho gesta číselo slabost. Únava. Ona nezměrná, tíživá letargie těžce nemocných. Oči, které se zvedly k Thomasově tváři, měly stále stejný jemně modrý odstín, avšak pronikavost a bystrost, které vždy neklamně svědčily o strýcově zájmu, jako by z nich do velké míry vyprchaly.

Skoro jako by Manachan hleděl na svět z dálky, přes jakýsi mlžný závoj.

Manachan chvíli putoval pohledem po Thomasových rysech, pak se jeho tvář uvolnila a rty se zvlínily úsměvem. Chabě zvedl ruku. „Thomasi, chlapče. Jsi hodný, žes přijel.“

Thomas přistoupil blíž a vzal Manachanovu ruku do své, druhou sáhl po židli s vysokým opěradlem, přitáhl si ji k posteli a posadil se. Aniž pustil

Manachana, prohlížel si jeho tvář a snažil se nedat najevo, jak je otřesený.

Manachana ale neošálil. Ačkoli strýc zeslábl, úsudek měl stejně pronikavý jako dřív. Suše se usmál. „Ne, neumírám. Jen je mi mizerně. Ale nehorší se to, i když si nejsem jistý, jestli je to dobré, nebo špatné znamení.“

Edgar rozčileně, nesouhlasně mlaskl.

Thomas se na Manachana upřeně zadíval. „Jak dlouho? Jak dlouho jsi v tomhle stavu – připoutaný na lůžko?“

Manachan povytáhl obočí, jako by se snažil si vzpomenout, pak se ohlédl na Edgara.

„Poprvé ulehl loni v srpnu,“ odpověděl Edgar tiše. „Od té doby je mu střídavě líp a hůř, ale nikdy stejně jako dřív.“

Manachan se ušklíbl. „To je bohužel pravda. Mám pocit, že moje dřívější já se někam vytratilo a tohle je všechno, co z něj zbylo.“ Manachan zvažněl. „Nejsem už moc k užítku, ale naštěstí je tu Nigel a o všechno se může postarat.“

„Pořád jste laird,“ vyhrkl Edgar dřív, než to stačil udělat Thomas, a jeho slova měla v sobě velkou dávku hrdosti a paličatosti.

Manachan nad nimi ale mávl rukou. „Jakýpak laird, když nemůžu vstát z postele a postarat se o ty nejzákladnější věci.“

Manachan pohlédl Thomasovým směrem a Thomas zachytil jeho pohled. „Když mluvíme o základních věcech, proč jsi mi nenapsal, co se děje?“

Manachan slabě pokrčil širokými rameny. „A co jsem ti měl psát? Jsem starý, hochu. Doháněj mě mé

dávné prohřešky a já se s tím musím smířit. Všichni jednou zestárneme.“

Thomas střelil káravým pohledem po Edgarovi.

Hubený chlapík odpověděl: „Dostali jsme rozkaz, abychom vás s... pánovými neduhy neobtěžovali.“

Thomas se s tázavým pohledem obrátil zpět k Manachanovi.

Strýc mu stiskl ruku. „Dopřej mi trochu důstojnosti, chlapče. Pokud to není nutné, nikdo nemusí vidět, jak jsem sešel.“

Nebylo to snadné, ale Thomas se přinutil to spolknout – spolu se šíravým pocitem viny z toho, že se nevrátil na panství dřív, že se tu poslední dva roky neukázal, protože se hnal za svými plány a ze zbabělosti se chtěl vyhnout Lucille Cynsterové.

Dlouze se nadechl a pomalu řekl: „Tak dobrá – na to máš plné právo, ale to ještě neznamená, že se mi to líbí.“

Na Manachanově současném stavu toho bylo tolik, co se Thomasovi nelíbilo, že ani nevěděl, kde ve svém výctu začít, ale pro začátek bylo třeba věnovat se naléhavějším záležitostem.

Znovu se zaměřil na bezprostřední problémy – ty, které se týkaly klanu a jeho vedení – a upřeně se zadíval na Manachana. „Obdržel jsem dopis od Bradshawa a taky od Forrestera. Oba píšou o problémech s letošní dodávkou osiva. Chtěli, abych o tom s tebou promluvil.“

Manachan přimhouřil oči a zamračený výraz postupně proměnil celou jeho tvář. „Problémy s dodávkou osiva? Ale...“ Vypadal čím dál nechápavěji, až se nakonec ohlédl na Edgara. „Kolikátého je?“

Tu otázku vyštěkl – sice pořád slabě, ale tónem, který Thomas dobře znal. Manachan ještě nebyl zdaleka ztracený.

„Dvacátého dubna,“ odpověděl Edgar okamžitě.

Manachan se obrátil k Thomasovi. „Mělo být už zaseto, že ano? Nebo aspoň v nejbližší době.“

Thomas přikývl. „Jenže není co zasít, minimálně na severních usedlostech – a mám tušení, že ani tady v klanu.“

Manachan se zamyslel. „Muselo dojít ke zpoždění nebo... nevím, něco se stát muselo.“ Zaostřil na Thomase a řekl: „Zeptej se Nigela – ten to bude vědět.“

„Nigel s Nolanem jsou posledních pár dní v Ayru a předtím byli v Glasgow – netuším, jak dlouho.“

Bylo zřejmé, že tohle je pro Manachana novina. Do jeho tváře se vrátil zachmuřený výraz, tentokrát ještě temnější a zřetelnější.

„A teď,“ pokračoval Thomas, pustil Manachanovu ruku a zvedl se, „onemocněli Bradshawovi. Vážně. Celá rodina.“

„Cože?“ Manachan vytřeštil oči na Thomase a pak se tázavě – skoro vyčítavě – podíval po Edgarovi.

Edgar zkrřížil ruce na prsou a nevinně prohlásil: „Dostali jsme pokyn nezatěžovat vás žádnými znepokojivými zprávami.“

„Na to bych se podíval.“ Manachanův tón nevěstil nic dobrého pro toho, kdo ten pokyn vydal. Chvilí nic neříkal a střelil pohledem po Thomasovi. „Kam půjdeš?“

„Na statek Bradshawových.“

„Dobře. Běž zjistit, co se tam u všech ďasů děje. Vezmi s sebou Joy, naši léčitelku.“

„Ta už tam je – Forresterovi pro ni poslali a ona odjela včera večer.“

„Aspoň někdo tu myslí hlavou,“ zamručel Manachan. Po chvíli mlčení vzhlédl k Thomasovi zpod ježatého obočí. „Běž a měj oči a uši otevřené, chlapče. Zjisti, co půjde – nejen o tom, co postihlo Bradshawovy, ale i o té záležitosti s osivem. Nigel tu není, aby nám odpověděl, tak se nemůže divit, když se poptáme jinde.“

Thomas přikývl, ale ta poznámka ho zneklidnila, protože naznačovala, že veškerá zodpovědnost za panství teď spočívá v Nigelových rukou, a co víc, že to tak vidí i samotný Manachan. Jedna věc byla nechat se Nigelem zastoupit, ale Thomase dosud nenapadlo, že Manachan na svoji roli úplně rezignoval, dokonce do takové míry, že si dává pozor, aby nezpochybnil Nigelovu autoritu.

Zrovna tak ale Thomas dosud neměl tušení, jak dalece Manachan v posledních měsících zchřadl. Možná že změna byla nezbytná.

Tím se ale mohl zabývat později. Thomas ustoupil od postele. „Až se vrátím, přijdu ti podat zprávu.“

Počkal, až Manachan přikývne, a pak se obrátil a vykročil ke dveřím. Když je za sebou tiše zavřel, zastavil se, zaskočený všemi těmi změnami, a znovu uvažoval, oč tu vlastně běží. Pak nad tou otázkou zavrtěl hlavou a seběhl ze schodů.

Když si vzal kabát od Fergusona, který mu potvrdil, že Faith Burnsovou stále nenašli, vyšel ze dveří a vrátil se do stájí.

Mitch zavedl Fantoma pod střechu. „Říkal jsem si, ať na vás počká v teple.“

Thomas se na něj vděčně usmál.

Když nasedl, Mitch dodal: „Sean odjel k Wattsovým, zeptat se, jestli o Faith něco nevědí. Je to ale divná věc – Faith není tak lehkomyšlná, aby si jen tak zmizela, a navíc, kam by tady taky šla?“

Thomas s grimasou přikývl. Něco na tom bylo. Ale jak mohla služebná beze stopy zmizet? „Pokud se někdo bude ptát, jel jsem k Bradshawovým – s lairdovým souhlasem.“

Mitch přikývl. „Jenom dobře, pane. Doufám, že je Joy dostane zase na nohy. Budeme čekat na zprávy.“

Thomas vyvedl Fantoma na dvůr. Slunce se mezitím schovalo za vrcholky pohoří Rhinns of Kells a světla ubývalo. „Pochybuju, že se vrátím do tmy.“

„Rozumím, ale stejně budeme dávat pozor.“

Thomas mu pokývl na pozdrav a pobídl Fantoma patami do slabin. Šedák hladce přešel do klusu a pak do cvalu. Jakmile Thomas vyjel ze dvora, navedl valacha k severu a povolil otěže.

Statek Bradshawových se rozkládal na severní hranici panství v rovinatější a otevřenější krajině. Jak Thomas mířil tím směrem, všiml si, že mnoho polí zůstává neobdělanych, některá byla částečně zoraná, ale žádné z nich nepokrývaly úhledné řady vysázených plodin. Na panství se především chovaly ovce, spolu s malým stádem skotu a dvěma stády koz. Obilí se pěstovalo pouze na několika polích a většina z něj pokrývala potřeby klanu po zbytek roku.

Jelikož se pole ještě neosela, obavy farmářů z nedostatečné úrody – z vyhlídky na jedinou sklizeň místo dvou – se Thomasovi zdály opodstatněné. Kam až mu paměť sahala, klan každoročně využil většinu obilí, které na panství vzešlo.

Stíny se už prodlužovaly, když vyjel do mírného svahu k dlouhému kamennému stavení Bradshawových. Protože se začínalo ochlazovat, udivilo ho, když uviděl, že vchodové dveře jsou dokořán.

Rychlým pohledem se přesvědčil, že z komínů nestoupá dým – a to bylo velmi podivné. Byl pozdní duben, a i když zima už ztrácela sílu, čas teplejších dnů, natožpak večerů, ještě nepřišel.

Thomas sesedl, uvázal Fantomovy otěže na kroužek ve sloupu stojícím po straně dveří a vešel do domu. Světlo proudící dovnitř otevřenými dveřmi nedosáhlo daleko, okna byla zatažená těžkými závěsy a nikde nesvítila žádná lampa. Thomas neviděl hlouběji do stínů halících dlouhou místnost, ale zdálo se, že je tu pusto. Nikde se nic nepohnulo, nebylo nic slyšet. Dům byl ponořený do naprostého ticha.

Thomas zvedl ruku a zaklepal na dřevěnou zárubeň dveří. „Haló? Bradshawe?“

Odpovědělo mu zase jen ticho, ale pak se z hloubi domu ozvalo zavržení následované dušeným výkřikem.

Thomas překročil práh. Dveře nechal otevřené a prošel hlavní místností ke klenutému průchodu do dlouhé chodby. Výkřik přišel právě odtamtud.

První dveře, na které narazil, byly pootevřené. Strčil do nich a nahlédl do pokoje, který musel sloužit jako ložnice Bradshawových. Paní Bradshawová seděla skrčená a schoulená v křesle u vychladlého krbu. Vypadala příšerně, tvář měla popelavě bílou a šedivějící vlasy rozčuchané a zplihlé. Byla oblečená, ale při Thomasově příchodu se ani nepohnula. Dýchala ústy,

v mělkých, sotva znatelných vzdeších. Na podlaze vedle křesla bylo vidět napůl zaschlou kaluž zvratků.

Thomas přesunul pohled k posteli. Bradshaw přes ni ležel napříč, jako by na ni upadl. I on byl oblečený, tak jako jeho žena, a stejně jako ona byl zkroucený a schoulený vyčerpáním. Také on vydával obsah žaludku na podlahu a ve tváři byl stejně smrtelně bleďý jako jeho choť.

Na rozdíl od ní byl ale Bradshaw vzhůru, i když očividně jen s vypětím sil. Když se Thomas podíval jeho směrem, chtěl zvednout ruku na pozdrav – nebo spíš v úpěnlivé prosbě – ale nemohl.

To gesto – a ta bezmocná prosba v jeho zoufalých očích – zasáhly Thomase přímo do srdce. Rychle si v duchu zformuloval, co potřebuje vědět nejdřív, a pak se zeptal: „Kde je léčitelka? Dojela sem?“

Bradshawovi se podařilo nepatrně přikývnout.

Thomas se zamračeně ohlédl do chodby. Už se chystal vydat se na další průzkum, ale když se podíval na Bradshawa, viděl, jak si navlhčuje popraskané rty.

„Přijela... včera večer,“ vypravil ze sebe sotva slyšitelně. „Byli tu Forresterovi... Dovezli ji.“

Thomas se pohnul z chodby a došel k posteli. Krátce zapátral na nočním stolku a na příborníku, ale nikde neviděl vodu, kterou by mohl dát Bradshawovi. Aniž si všiml puchu, naklonil se k muži blíž a soustředil se na jeho rty.

Bradshawovi se zjevně ulevilo, když se Thomas přiblížil. Sebral všechny síly a zachroptěl: „Joy nás prohlédla, pak šla k dětem. Pak se vrátila a řekla, že... že nám něco připraví... Slyšel jsem, jak jde do kuchyně... mluví s Forresterovými.“ Bradshaw zavřel

oči. Stiskl rty, rysy se mu napjaly. Zdálo se, že celé jeho tělo zachvátila bolest, a ze rtů mu uniklo přidušené zaúpění.

Thomas ho bezmocně sledoval.

Když záchvat pominul, Bradshaw trhaně zalapal po dechu a zašeptal: „Joy se už nevrátila.“

Thomas nebyl žádný léčitel, mohl se spoléhat jedině na svou intuici. Položil ruku na Bradshawovo masité rameno a sevřel je. „Odpočívajte. Seženu pomoc.“ Když se narovnával, dodal: „Držte se.“

„Děti...“ zasténal Bradshaw.

„Podívám se na ně.“ Thomas se obrátil, aby svůj slib splnil, ačkoli neměl tušení, co v dalších pokojích najde.

K jeho úlevě bylo všech pět dětí naživu, byť jim nebylo o nic lépe než rodičům.

Všechny očividně prodělaly prudké nevolnosti a žaludeční křeče, všech pět leželo nehybně ve svých postelích. A jako jejich rodiče, byly i ony oblečené.

Forresterovi zjistili, že rodina onemocněla, a poslali pro léčitelku. Thomas si neuměl představit, že by ponechali své příbuzné jejich osudu – Joy musela přijet a uklidnit je. Musela věřit, že se o Bradshawovy dokáže postarat a že je vyléčí. A tak přijela včera večer, rodinu prohlédla, zjistila, co je sužuje, a poslala Forresterovy domů. To všechno se muselo odehrát během předchozí noci.

A od té doby Bradshaw Joy neviděl.

Teď bylo druhého dne k večeru – skoro padla tma.

Tak kde byla Joy?

Thomas opustil pokoj Bradshawových dvou synů a zastavil se u Bradshawovy ložnice, aby mu řekl:

„Půjdu najít Joy a zjistit, co se děje. Přivedu pomoc co nejdřív.“

Bradshaw se vzchopil k chabému přikývnutí a pak opět zavřel oči.

Thomas se vrátil do velké hlavní místnosti – obývacího pokoje, jídelny a kuchyně v jednom, ačkoli kuchyň byla od jídelny částečně oddělená zdí. Klenutým průchodem viděl obrovský krb u vzdálené stěny kuchyně, používaný k vaření, ale ani v něm, ani v krbu v obývacím pokoji se netopilo. Dřív tu očividně oheň hořel, ale dávno už vyhasl.

Rychlý pohled z otevřených dveří Thomasovi potvrdil, že se už skoro setmělo. Roztahovat závěsy tudíž nemělo smysl. Jeho oči už si přivykly na přítmí uvnitř domu, takže když se znovu rozhlédl, bez obtíží našel lampu, postavenou na jídelním stole. Došel kolem pohovky a křesla ke stolu, lampu zvedl – a zjistil, že je prázdná. Podle knotu se zdálo, že hořela, dokud v ní nedošel olej.

Thomas ji vrátil na stůl a zamířil do kuchyně. Jistě tam budou zápalky i jiná lampa.

Na kamenné podlaze našel schoulenou Joy Burnsovou.

Vypadala snad ještě hůř než její pacienti.

Thomas zaklel. V první chvíli nedokázal přemýšlet, pak se ale jeho mozek znovu rozběhl. Obešel Joy a dřep si vedle ní. „Joy?“

Zvedl jednu její ruku. Byla těžká, bez života.

Dotkl se Joyiny tváře; pleť měla studenou jako led. Jemně ji po tváři poklepal, pak důrazněji, ale nereagovala. V jejích rysech se nehnul ani sval.

Dýchala, ale tak mělce, že její dech skoro nebylo možné rozeznat. Nikde nebylo vidět zvratky, ale to,

jak ležela – nohy a ruce křečovitě přitisknuté k tělu, sukni zmuchlanou pod sebou – ukazovalo, že si musela projít extrémními bolestmi. Nahmatal puls na jejím krku – byl slabý a nepravidelný.

Bradshawovi sice usnuli vyčerpáním, nicméně Thomas věděl, že nikdo z nich, včetně dětí, není v bezvědomí.

Joy – léčitelka – v bezvědomí byla.

Celá situace byla čím dál podivnější.

Thomas tiše zaklel, vsunul ruce pod Joy, a přestože nevnímala, modlil se, aby jí nezpůsobil další bolest. Pak se narovnal a zvedl ji. Byla to žena s vyšší, statnější postavou, teď úplně bezvládnou, ale Thomasovi se podařilo bezpečně ji pronést průchodem z kuchyně a kolem jídelního stolu.

Pomalu ji položil na omšelou pohovku před vyhaslým krbem.

Když se narovnal, podíval se na ohniště, zauvažoval, zda má smysl zdržovat se rozděláváním ohně – a usoudil, že ne.

Jeho soukmenovci zoufale potřebovali pomoc, a vzhledem k tomu, že jejich léčitelka byla sama mezi nemocnými, napadalo ho jediné místo, kde mohl pomoc nalézt.

Jako o život vyrazil do Údolí. Nejprve zamířil na východ, aby se napojil na silnici poblíž vesnice Casphairn, a poté prudce uhnul na jih, až nakonec stočil koně na dlouhou příjezdovou cestu ke Casphairn Manor.

Bylo to už přes deset let, kdy tu jel naposledy. Tehdy pomalu klusal, protože musel před sebou na sedle udržet dvě neposedná, chlupatá chrtí štěňata.

Jmenovala se Artemis a Apollo a Thomas je daroval Lucille a jejímu dvojčeti, Marcusovi. Jak se před ním otevřel pohled na velký dům, uvažoval, jestli jsou psi ještě naživu.

Zastavil přímo pod hlavními schody a seskočil na zem. Fantoma nepřivazoval, neboť věděl, že se jeho kůň nezatoulá, vyběhl do schodů a chytil železný řetěz, napojený kdesi uvnitř na zvonek. Zatahl za něj a uslyšel vzdálené zazvonění.

Neuplynula ani minuta a ke dveřím se přiblížily pomalé, rozvážně kroky, pak se otevřely dveře a objevil se v nich správce – tentýž, kterého si Thomas pamatoval ze své poslední návštěvy.

Muž si Thomase prohlédl a k Thomasově údivu se usmál v poznání. „Pan Carrick, že ano?“

Thomas přikývl, neschopný zahnat pochmurný výraz z tváře. „Já – můj klan – potřebujeme pomoc. Jedu od Bradshawových na sever odsud. Celá rodina – Bradshaw, jeho žena a pět dětí – jsou vážně nemocní a trpí velkými bolestmi.“ Thomas se musel odmlčet, aby přemohl tlak na hrudi a nabral dech. „A je tam i naše léčitelka, ale bojím se, že umírá. Je v bezvědomí a nepodařilo se mi ji probrat.“

„Dobrý bože!“ I kdyby si to Thomas přál, správce by nemohl dát najevo větší šok a starost. „V tom případě budete potřebovat slečnu Lucillu.“

Thomas zachoval klidný výraz. „Doufal jsem, že by mi mohla pomoci Algaria – nebo pokud ne ona, tak lady Cynsterová.“

Majordomova tvář se naplnila účástí. „Je mi líto, pane, ale Algaria před několika lety zemřela, a lady Cynsterová s lordem Richardem jsou na

cestách po Evropě. Léčení je teď plně na slečně Lucille, abych tak řekl. Ale jsem si jistý, že vám ráda pomůže – pochopitelně.“

Thomas o tom nepochyboval, jen... Stiskl rty a krátce přikývl. Osobní záležitosti teď musely stranou. „Výborně. Mohl bych s ní tedy mluvit?“

„No, víte.“ Sluha zrozpačitěl. „Je v posvátném háji, ale měla by se vrátit co nevidět.“

Když už se smířil s tím, že bude muset požádat o pomoc Lucillu – že se s ní bude muset setkat, pohlednout jí do očí, že opět uslyší její hlas – dál už čekat nechtěl. „V posvátném háji?“

„Ovšem.“ Majordomus ukázal na sever. „Modlí se tam k Paní. Je s ní pan Marcus.“

Thomas se podíval naznačeným směrem – vzdušnou čarou přímo k pozemkům Carricků – a přimhouřil oči. „Kde přesně ten háj leží?“

3. KAPITOLA

Lucilla dokončila obřad. Prastaré stromy háje – hustý porost buků, smrků, jedlí a bříz – věncil malou mýtinu a vytvářel tak živoucí hradbu v proměnlivých odstínech zelené. Nad hlavou se směrem ke středu natahovaly větve, které se proplétaly svými konečky do klenutého stropu a chránily vše pod sebou před okolním větrem – a vlastně i před světem.

Lucilla otevřela oči a tiše vydechla. Zčásti modlitba, zčásti meditace, zčásti prostý kontakt s přírodou – a s božstvem, které si tenhle kus země vyžádalo pro sebe – tyhle tiché okamžiky jí pokaždé daly pocit uzemnění a posílněné jistoty. Díky nim se vracela blíž k proudu života a k vlastnímu osudu, jasněji viděla vlákno svého života v nekonečném přetváření všech ostatních.

Pomalou, obřadně se zvedla z pravoúhlého kamene jednoduchého oltáře, před nímž klečela. Původně nahrubo otesaný kámen nyní ohlazený staletími sloužil spíš jako symbol a praktická opora než co jiného.

Postavila se, urovnala si dlouhou jezdeckou sukni, ale ještě se od oltáře nepohnula. Bříšky prstů přejela po hladkém kameni a na chvíli ještě odolala volání

světa za hranicemi háje, věděla, jaké starosti ji tam čekají, ale utíkat před nimi nemohla.

Vlastnost *vyhýbat se problémům* neměla ve vínku a už vůbec ne ve hvězdách.

Nakonec se poddala nevyhnutelnému, vypustila svou mysl z meditativního stavu, do jakého ji záměrně uvedla, a dovolila jí vrátit se – nikoli k povinnostem v Údolí, k roli, již plnila, a k úkolům, které s jistotou a lehkostí zvládala, ale k té jediné myšlence, jíž se neustále zabývala. K přemítání o předurčené cestě a o tom, kdy se na tu cestu bude muset vydat.

Čekala na znamení posledních deset let.

Spolu se svou sestřenkou Prudence a jejich nejlepší přítelkyní Antonií Rawlingsovou byla uvedena do společnosti před devíti lety. Přesně podle očekávání ji nezaujal ani jediný džentlmen, ať už vhodný či nevhodný. Ale ona už koneckonců věděla, že její budoucnost neleží na jihu, ale tady, na území Paní.

I muž, který jí byl předurčen osudem, tu byl – alespoň občas. A Lucilla soudila, že si k ní jednou cestu najde. V posledních deseti letech se setkali několikrát a pokaždé se spojení mezi nimi – skutečné, intenzivní a hmatatelné – ozvalo znovu a s každým dalším setkáním jenom sílilo. A on to věděl, vnímal tu neodolatelnou sílu stejně citlivě jako ona a nedokázal se jí bránit.

Lucilla se naučila trpělivosti, ačkoli to nebyla největší z jejích předností.

A čekala.

Netrpělivost pro ni byla nebezpečná. Živila onu neklidnou, tvrdošijnou část její povahy, kterou se už dávno naučila držet zkrátka.

Čekala celé roky.

Teprve v posledních letech začínala pochybovat, jestli čekání je ta správná cesta – zda by snad neměla jednat, udělat něco, co by uspíšilo jejich nevyhnutelný svazek. Nicméně přestože jednat by vyhovovalo její nátuře o poznání víc než nečinně čekat, pokaždé, když se zeptala vesmíru – a Paní – odpovědí bylo jednoznačné „ne“.

Měla počkat, až k ní sám přijde.

Jenže pokud si nepospíší, tak až se konečně rozhoupe a osloví ji, neuvítá ho v příliš dobrém rozmaru.

Naposledy se setkali na loveckém plese před dvěma lety. Povídali si a tančili valčík – a Lucillino srdce plesalo. Jeden valčík a několik chvil, které nade vši pochybnost určovaly jejich další cestu.

Po té noci čekala, že ji co nevidět navštíví. Celý měsíc prožila ve stavu bezdechého očekávání.

Jenže on nepřišel.

A co víc, od té doby na území Paní nevkročil.

Lucilla zaslechla vzdálený zvuk – šramot kamení na cestě vedoucí k hájku.

Její smysly okamžitě zbystřily. I když jí rozum říkal, že to musí být nějaké zvíře nebo pták, její smysly zapátraly, našly – a poznaly.

Pomalou se otočila.

Jako by ho svými myšlenkami nakonec zhmotnila, stál několik metrů od ní, tam, kde pěšina vedoucí k hájku ústila na mýtinu. Podle tradice směli do posvátného háje vstoupit pouze ti, kdo sloužili Paní, a jejich druzi – on se jím ale koneckonců měl stát...

Když se na něj teď dívala, bylo jí to jasnější než kdy dřív. Vypadal jako dokonalý výtvar její touhy.

Tmavé vlasy, tak tmavé, že vypadaly spíš jako černé, mu v módně zastřižených vlnách padaly kolem pěkně tvarované tváře. Tmavá obočí se klenula nad očima v nezvyklé a podmanivé jantarové barvě, složené z okouzující směsi světle oříškové a zlaté. Výrazné lícní kosti vystupovaly nad stroze řazanými tvářemi a doplňovaly hranatou bradu a dokonale tvarované výmluvné rty.

Nezapomněla, jak je vysoký – podstatně vyšší než ona – a jak dobře stavěný, se svaly napjatými na dlouhých, těžkých kostech... snadno si uměla představit, že jeho tělo bylo stvořeno rukou boha k jeho vlastnímu obrazu.

Byl to nápadně přitažlivý muž, ale to, čím upoutal pozornost každé ženy, byla nepřehlédnutelná aura moci, která ho obklopovala. Která jako by prostupovala vším, k čemu se přiblížil.

Lucilla jí nepodléhala o nic méně než kterákoli jiná žena – ale zároveň měla svou vlastní sílu.

Neušlo jí, že pod svrchníkem je poněkud překvapivě oblečen v šatech vhodnějších do města. Sepjala ruce, nadechla se, bradu zvedla vysoko a podívala se mu zpříma do očí. „Thomas Carrick.“

Nic víc neřekla. A co by také měla? Nehodlala se nechat polapit do stejné pasti jako před dvěma lety a hledat za jeho přítomností nějaký význam.

Thomas hleděl do Lucilliných smaragdových očí. Právě *proto* se jí dosud vyhýbal – kvůli tomu pohledu, té nevyřčené výzvě v nich.

Celou svou ženskostí jako by se přímo dotýkala všeho, co v něm bylo mužské – stačil jediný pohled a Thomas měl pocit, jako by se dotkla samotné jeho duše.

Měla v sobě – ne, ona přímo ztělesňovala – určitou povýšenost, panovačnost, neochvějnou ženskou sebedůvěru, která ho fascinovala a vábila.

Nebylo to nic tak přízemního jako přitažlivost. Tohle sahalo mnohem hlouběji, bylo to mnohem silnější a neodolatelnější.

A to ani nemluvil o všem ostatním – o všem, z čeho se skládalo její nepopíratelné kouzlo.

Nesahala mu ani po ramena. Byla drobounká, jemná, a přesto zaoblená a ženská. Zářivě červené vlny měla dnes svázané do uzlu na temeni a několik sametových vlnitých pramínků rámovalo její srdcovitou tvář. Alabastrová pleť rudovlásek sloužila jako dokonalý podklad pro její úchvatné oči – světlejší, výraznější než zeleň listů – a plné narůžovělé rty, načrtnuté andělskou rukou.

Dlouho ji beze slova pozoroval – díval se do jejích zelených očí, cítil to spojení, niterné a skutečné – a pak s úsilím nasál vzduch do plic a pokývl hlavou.

„Slečno Cynsterová.“

Nad tou formalitou se jedno hnědé obočí pozvedlo.

Thomas se chopil příležitosti. „Na žádost jsem přijel na Carrick Manor a následně na statek Bradshawových – leží na severní hranici panství.“

S nepatrně tázavým výrazem přikývla. „Znám ho, ale jen trochu. S Bradshawovými jsem se setkala.“

Tím se všechno usnadňovalo. „Jsou nemocní – velmi vážně. Nevím, co se jim stalo, ale myslím, že k tomu muselo dojít předminulou noc. Našli je včera a poslali pro léčitelku klanu. Pochopil jsem, že přijela včera večer, a tak nechali Bradshawovy v její péči.“ Odmlčel se, pak bez dramatizování pokračoval:

„Přijel jsem na statek před necelou hodinou. Myslím, že léčitelka – Joy Burnsová – musela prodělat nějaký záchvat. Bojím se, že umírá – tak jako tak je jí zle. Podle mě vůbec nestačila pomoci Bradshawovým – pořád jsou ve velmi špatném stavu.“

Lucilla zamrkala. „Ale jsou naživu?“

Thomas semkl rty a přikývl. „Zatím ano.“

„Pojedu,“ vyhrkla Lucilla dřív, než se nad tím stačila zamyslet – ne že by o tom přemýšlela, o tomhle ne. Kvůli prosbám, jako byla ta Thomasova, tu byla – kvůli nim v tomto kraji sloužila Paní.

Thomas si oddechl. „Děkuju. Klan další léčitelku nemá, nebo o ní nevím.“

Lucilla jeho domněnku potvrdila. „Ne, nemá.“ Ohlédla se po rukavičkách a našla je na mechem obrostlém kameni u oltáře. Sklonila se a zvedla je. „Joy měla učednici, mladší ženu, ale když jsem s Joy před několika měsíci mluvila, říkala mi, že... Alice, tak se jmenovala, ještě není připravená léčit samostatně.“

Navlékla si rukavičky a vykročila k Thomasovi, ale v duchu se už zaobírala novým úkolem. „Joy si určitě vzala všechno potřebné a já vozím základní věci všude s sebou, takže se nemusím pro nic vracet domů...“

Zastavila se u Thomase a překvapeně zapátrala v hlavě...

Prudce k němu vzhledla. „Co jste provedl Marcusovi?“

Thomas se ušklíbl a chytl ji za loket.

Ze všech sil vzdorovala reakci na jeho dotek. Ač ztlumený sametem jejího jezdeckého kabátku, přesto ji pátil.

Její bratr... byl stále tam, kde jej zanechala, u vstupu do lesa, jenže... nevnímal. Nepřemýšlel.

Thomas se obrátil a chtěl se pustit po pěšině pryč z hájku, ale Lucilla se nehnula z místa. A čekala.

Díky němu měla s čekáním bohaté zkušenosti.

Thomas nesouhlasně sevřel rty, nicméně se nepokusil – a dobře udělal – fyzicky ji pobízet. „Moji lidé naléhavě potřebují vaši pomoc. Cynster – váš bratr – by se dohadoval. Přesvědčit ho, ať vás nechá jet na sever se mnou, třeba i s jeho doprovodem, by trvalo věky.“ Úpěnlivě se jí podíval do očí. „Čas, který Joy Burnsová ani Bradshawovi už možná nemají.“

Před jeho pohledem neuhnula. „Takže...?“

„Trochu jsem ho klepl po hlavě. Nijak tvrdě, ale je v bezvědomí.“

Lucilla se zhluboka nadechla, chvíli ho pozorovala, a pak zavrtěla hlavou, vykroutila se mu ze sevření a vykročila. „Uvědomujete si, že vám to nikdy neodpustí?“ A protože se z těch dvou měli stát švagři, dalo se soudit, že to „nikdy“ bude velice dlouhá doba.

Thomas s ní srovnal krok a pokrčil rameny. „Pokud vás za to dostanu k Bradshawovým včas, tak s jeho nepřátelstvím dokážu žít.“

Cestou z Casphairn Manor mu před očima běžely děsivé obrazy – Joy Burnsová, zkroucená na podlaze, nehybná a studená jako smrt, Bradshawovy děti, zesláblé a zničené nemocí. Když si uvědomil, že Marcus, který doprovázel svou sestru, bude s největší pravděpodobností hlídat vstup do hájku – nejspíš na straně otočené do Údolí –, vytušil, že by došlo k nevyhnutelnému sporu a zdržení, a proto jednal tak, aby obojímu předešel.

Objel háj a přiblížil se k němu nepozorovaně. Sedl z Fantoma kousek od místa, kde zahlédl Marcuse a Lucillina koně, a rychle, nicméně obezřetně, se vydal směrem, kde tušil srdce posvátného lesíku.

Poblíž vstupu na pěšinu vedoucí k hájku seděl Marcus na kameni a shlížel do Údolí. Byl ale tak zahloubaný do vlastních myšlenek, že se k němu Thomas bez obtíží přiblížil, aniž by si toho Marcus vůbec všiml.

Stačila jedna rychlá, dobře mířená rána. Zachytil Marcuse dřív, než se svezl na zem, a opatrně ho položil.

Když teď po boku Lucilly vyšel z krytu stromů, Marcus ležel přesně tam, kde jej zanechal.

Lucilla se u bratra zastavila a krátce si ho prohlédla, pak si k němu dřepla a dotkla se jeho tváře a krku. S očividným uspokojením sáhla do kapsy Marcusova kabátu, zašmátrala v ní a vytáhla malý zápisník a tužku. Bloček otevřela, nalistovala čistou stránku a dala se do psaní.

Thomas netrpělivě přešlápl. Pocit naléhavosti, který mu nedovolil počkat na Lucillu na Casphairn Manor, se stupňoval s každou další minutou.

„Dejte na mě,“ odušila Lucilla úsečně. „Odjet bez vysvětlení by se nevyplatilo ani jednomu z nás.“

Když si vybavil upřený – varovný – pohled, kterého se mu od Marcuse dostalo, když se jejich cesty zkrížily naposledy, na loveckém plese –, musel uznat, že Lucilla ví, o čem mluví. Cynsterové neměli pochopení pro cizí vpád na vlastní teritorium a omráčit Marcuse a odjet si s jeho sestrou Thomasovi jeho sympatie nezíská.

Thomas sraštil obočí. „Vaši rodiče jsou pryč, takže na Údolí dohlíží on.“

Lucilla přikývla. Vzhlédla k nebi, které zůstávalo jasné, a vsunula otevřený bloček bratrovi do dlaně. Pak se postavila. „Pokud bude vědět – ode mě –, kde jsem, nepojede za mnou. Ne dokud pro něj nepošlu.“

Thomas si v duchu přiznal, že nečekané setkání s Marcusem je něco, čemu se velmi rád vyhne. Vzal Lucillu za paži. „Musíme vyrazit.“

Dovolila mu, aby ji držel celou cestu nerovným terénem až k místu, kde zanechala svého koně. Divoká, ale velmi rychlá černá kobyłka nastražila uši, jakmile se přiblížili. Lucilla odvázala otěže. „Kudy vede nejkratší cesta?“

Zeptala se, aby odvedla jeho pozornost – i svoji –, zatímco si kobyłku chystala k nasednutí. Bude mu muset dovolit, aby ji zvedl do sedla, jinou možnost neměla.

A tak se obrnila proti jeho doteku, postavila se vedle kobyłky a čekala.

Ke svému údivu viděla, jak Thomas stiskl rty a nasadil bezmála zasmušilý výraz – jako by se toho okamžiku obával skoro stejně jako ona. „Na sever,“ odvětil, sevřel ji rukama v pase a zdvihl ji.

Pustil ji, sotva dosedla, ale i těch několik prchavých vteřin – ten pocit, že je zcela v jeho moci – bylo zrovna tak fascinujících a omračujících, jak očekávala.

Povznášejších, dechberoucích.

S předstíraným zaujetím si upravovala nohy ve třmenech, ale přitom zpod sklopených víček po očku sledovala, jak Thomas jde k šedákovi, spásajícímu řídkou travu o kousek dál. Viděla, jak chytil

otěže a bez námahy se vyšvihl do sedla, pohybem plným mužské síly a pružnosti a taky určité kontrolované agresivity.

Když si uvědomila, že zatajila dech – že ten okamžik jen zostřil touhu, která se v ní začala opět ozývat, jakmile se Thomas ocitl v její přítomnosti – ztěžka se nadechla, zvedla hlavu, sevřela otěže, pobídla kobyliku patou a doklusala k Thomasovi.

Možná si jejich opětovné setkání představovala jinak, avšak za daných okolností byla ochotná přijmout cokoli, co jí Paní předloží. A jakmile splní svou povinnost vůči těm, jež Paní chová ve své péči, využije nabízenou příležitost k vlastním záměrům – k naplnění vlastní, o nic méně skutečné potřeby.

Thomas na ni počkal, stejně netrpělivý jako ona sama. Bez dalších slov vyjeli tak rychle, jak jim bezpečnost dovolovala, ke statku Bradshawových.

K hlavnímu stavení farmy dorazili v době, kdy na západním nebi dohasínaly poslední zbytky denního světla a rychle se smrákalo.

Lucilla zadržela koně přede dveřmi domu, uvolnila nohy ze třmenu a sklouzla na zem. Znovu cítit Thomasovy ruce kolem pasu by jí jen rozptylovalo, a to si teď nemohla dovolit. Odvázala sedlovou brašnu a krátce se na něj ohlédla.

Thomas už mezitím sesedl a teď sáhl po otěžích její kobylinky. „Postarám se o koně. Joy leží na pohovce v hlavním pokoji,“ informoval ji.

Lucilla přikývla. Se sedlovou brašnou v ruce zamířila ke dveřím. Otevřela je a na okamžik se zastavila, počkala, až si oči přivyknou na šero. Pak vstoupila.

Léčitelka Carricků stále ležela na pohovce. Nehořel tu oheň, nikde se nesvítilo, vládl tu chlad. Lucilla odložila brašnu na stůl a zašla do kuchyně, ale lampa, kterou tam našla, byla prázdná. Kamna byla vychladlá, oheň v kuchyňském krbu dávno vyhaslý. Svíčky nikde. Lucilla se vrátila do hlavní místnosti, přelétla pohledem nábytek, krbovou římsu – a konečně našla jednu svíčku ve svícnu postaveném vedle křesadla.

Bez průtahů svíčku zapálila a donesla ji k pohovce.

Dvě minuty stačily, aby se přesvědčila, že Joy Bursnové už pomoci nedokáže. Léčitelka ještě žila, ale jen tak tak a mnoho času jí nezbývalo.

Lucilla se napřímila a zvedla zrak ve chvíli, kdy Thomas vešel dovnitř a zavřel za sebou dveře.

„Jak je jí?“ Popošel k pohovce a zadíval se na Joy. Jeho tvář ztvrdla. „Nepohnula se od chvíle, co jsem ji tu položil.“

Lucilla ta slova neříkala ráda, ale musela je pronášet natolik často, že věděla, jak je důležité udělat to bez vytáček. „Myslel jste si, že umírá, a měl jste pravdu. Už pro ni nemůžu nic udělat. Je mi to líto.“ Po chvilce dodala: „Jelikož se za celou dobu nepohnula, nejspíš bylo pozdě, už když jste ji našel.“

Tvář měl příkrou, rýsý zachmuřený a nečitelný. Nejprve nic neřekl, pak zvedl zrak a setkal se s jejíma očima. Krátce, stroze přikývl. „A Bradshawovi?“

„Doufám, že jsou na tom lépe.“ Zvedla svícen ze stolku vedle pohovky a obrátila se k průchodu, o němž usoudila, že vede k ložnicím. „Začnu u nejmladší – je to děvčátko, vidíte? Který je její pokoj?“

Thomas obešel pohovku a ukázal na dveře po pravé straně chodby. „Všechna tři děvčata jsou v tomhle

pokoji. Chlapci mají pokoj na konci chodby a Bradshaw a paní Bradshawová jsou v ložnici po levé straně.“

„Prohlédnu je všechny – děti a potom rodiče.“ Zamířila do chodby.

Thomas za ní řekl: „Lampy jsou prázdné. Půjdu se podívat po oleji.“

Aniž se ohlédla, přikývla na souhlas. „A pokud ho nenajdete, podívejte se po dalších svíčkách. Budu – budeme – potřebovat víc světla.“

S tím otevřela dveře do dívčího pokoje a vešla dovnitř.

Ke své úlevě zjistila, že nejmladší holčička, asi sedmiletá, se podle všeho zotavuje. Když jí položila ruku na čelo, probrala se ze spánku, který nepůsobil nijak horečnatě.

Lucilla ji několika slovy uklidnila a přesunula se ke starším dívkám, přibližně třinácti- a čtrnáctileté. I ony se snadno probraly, ačkoli byly slabší a omámenější než jejich mladší sestra.

Všechny ale budou žít, tím si byla Lucilla jistá.

Zdálo se být zvláštní, že ti nejmladší a nejkřehčí se zotavují nejrychleji, ale protože Lucilla usoudila, že stejně na tom budou i ostatní, vrátila se k nejmladšímu děvčátku a pobídla je, aby jí popsalo, co se stalo a jak se její nemoc vyvíjela.

Dívčino líčení bylo dostatečně jasné – celé rodině začalo být špatně předchozího dne kolem poledne. Jeden po druhém začali zvracet a brzy na to ulehli, ale křeče nepřestávaly. Děvče naříkalo, že ji pořád příšerně bolí břicho – čímž, jak si Lucilla ověřila, měla na mysli břišní svaly.

Než později odpoledne přijeli Forresterovi, za-
lehla už celá rodina. Forresterovi je ujistili, že po-
šlou pro léčitelku, ale víc už dívka nevěděla, pro-
tože usnula.

Probudila se ráno, ale cítila se příliš slabá, než aby
vstala, a tak zůstala v posteli a celý den prospala.

Dívčiny oči působily vpadle. Lucilla si všimla, že
si mezi řečí navlhčuje rty. rozhlédla se kolem sebe,
ale džbán postavený na prádelníku byl prázdný, stejně
jako sklenice, které měly dívky na nočních stolicích.

Potom k ní děvčátko plaše vzhledlo a přerývaným
hlasem požádalo o vodu.

Lucilla ji pohladila po ruce a vstala. „Přinesu ti ji.
Zavři oči a odpočívej, donesu ti vodu a brzy možná
i něco jiného. Ale nejprve se podívám na tvé brat-
ry a rodiče.“

Než holčička přikývla, oči se jí už únavou zno-
vu zavřely.

V chlapeckém pokoji se situace víceméně opako-
vala – desetiletý hoch se vzpamatovával rychleji než
ten šestnáctiletý. Stejně jako děvčata i chlapci dosta-
li kyblíky na zvracení, a ačkoli zápach jejich obsahu
byl nesnesitelný, Lucilla si snadno vyvodila, že ať už
od snídaně předešlého dne snědli cokoli, v sobě to
neudrželi, a tím se vysvětlovala jejich slabost.

Oba chlapce ukonejšila a přesunula se do pokoje
jejich rodičů.

Tam našla další důkaz toho, že Bradshawovy
teď trápí především nedostatek výživy, vody a cel-
kové vyčerpání způsobené předchozími silnými ne-
volnostmi a bolestmi.

Křeče a nevolnosti, jak se zdálo, už odezněly.

Vypadalo to, že nejžalostněji z celé rodiny je na tom paní Bradshawová. Lucilla usoudila, že jako farmářova žena a matka pěti dětí, dětí, které ležely ve vedlejších místnostech, měla paní Bradshawová pravděpodobně nejmenší rezervy sil.

Aby mohla prohlédnout samotného Bradshawa, musela vlézt k němu na postel. Když se nad něj naklonila, rozložitý farmář se probral. Otevřel oči a pak je vytřeštil.

Protože si už ne jeden její pacient při pohledu na ni pomyslel, že musel umřít a setkal se s andělem, raději Bradshawa rychle uklidnila. „Přivedl mě pan Thomas, abych vám pomohla.“ Bradshaw ji znal od vidění a zmínka o Thomasovi mu pomohla si ji zařadit.

Napjal se ve snaze se posadit, ale Lucilla ho zadržela. „Ne. Odpočívejte. Ještě jste moc slabý, abyste mi pomáhal, a musíte nabrat síly, jestli máte být rodně k užitku. Všichni se ale zotavují.“ Slezla z postele a rozhlédla se po vodě, ale ani tady ji nenašla. „Počkejte tu, donesu vám něco k pití. Vaše žena tvrdě spí a není třeba ji budit. V tuhle chvíli je pro ni spánek nejlepší.“

Opustila ložnici a vrátila se do hlavní místnosti. Rychlý pohled na pohovku jí ukázal, že Joy se nepohnula. Lucilla jí zkontrolovala puls, byl sotva znatelný a pomalu se vytrácel. Z kuchyně sem dopadalo světlo lampy. Lucilla vzala svícen a zamířila k němu.

Thomas stál nad stolem a plnil další lampu. Když se objevila ve dveřích, vzhlédl.

Lucilla odpověděla na otázku v jeho očích. „Bradshawovým je už lépe. Ať už to bylo cokoli, tak to vyvraceli a teď už se budou uzdravovat rychleji.“

„Takže za to mohlo něco, co snědli?“

„Vypadá to tak. Něco, co vyvolalo prudkou reakci žaludku. Něco jako jed, ale takový, který se neudrží v žaludku a jakmile se dostane ven, nemá už na člověka vliv. Všichni ještě mají bolesti, ale jen od svalů namožených vytrvalým zvracením, ne od nemoci samotné. Připravím jim bylinkový čaj, který jim od bolesti uleví, ale nejdřív potřebují vodu.“ Během řeči se rozhlížela po nádobě, ve které Bradshawovi nosí vodu, ale žádnou vhodnou nenašla.

Thomas ukázal za ni, a když se obrátila, spatřila velký plechový džbán ležící ve stínu u zadních dveří. „Převrátil se a vylil. To málo, co v něm zbylo, jsem přelil do tamhleté sklenice na kredenci. Joy muse-la mít džbán v ruce, zrovna když ji popadly křeče.“

Lucilla se zamyslela a pak, aniž se na Thomase podívala, došla ke dveřím a džbán zvedla.

„Co?“

Ten dotaz – nebo spíš nevybíravý rozkaz – ji přiměl se na něj ohlédnout. Zaváhala, ale jemu důvěřovat mohla. „Ptal jste se na jed. Nevím, co Bradshawovi snědli, ačkoli hádám, že to museli sníst se včerejší snídaní. Ale Joy byla otrávená, a něčím úplně jiným. Něčím, co nejspíš snědla tady anebo někde poblíž.“ Zarazila se, chvíli uvažovala, potřásla hlavou. „Pochybuji, že to snědla už před odjezdem z hlavního sídla. Vůbec by sem nedojela, natož aby stačila uklidnit Forresterovi natolik, že ji tu nechali s Bradshawovými samotnou.“

Thomas ustal v plnění lampy, ruce mu znehybněly. Zapátral v Lucillině tváři a zeptal se: „Naše léčitelka se otráвила?“

Lucilla se zatvářila rozpačitě. „Vím, jak neuvěřitelně to zní, ale můžu odpřisáhnout, že Joy umírá na otravu jedem, a ne ledajakým. Musel být dost silný. Ale jak ho pozřela,“ zvedla volnou ruku dlaní vzhůru, „to nedokážu říct. Mohla sníst houbu, kterou považovala za jedlou, ale spletla si ji s jiným druhem. Jakkoli se to zdá nemožné, stává se to dost často, i lidem, kteří jsou přesvědčení, že vědí, co dělají.“

Aniž z ní spustil zrak, tiše řekl: „Takže Bradshawovi jsou vážně nemocní kvůli jednomu jedu a naše léčitelka, kterou jim poslali na pomoc, umírá na jiný.“

Lucilla si povzdechla. „Já vím, že to zní naprosto neuvěřitelně. Jenže vám říkám, co vidím, a to je, že Joy umírá na otravu. Žádný záchvat, selhání srdce ani jiná příčina nemají takové projevy.“ Zvedla džbán. „Půjdu pro vodu.“

Obrátila se a otevřela dveře.

„Studna je napravo, směrem ke stodole.“

Vyšla ven a zavřela za sebou dveře. Soumrak houstl a vzduch začínal mrazivě štípat, ale nechtěla se zdržovat venku dlouho. Zadní dvůr byl vydlážděný a studna stála na čestném místě přímo uprostřed. Stále ještě zbývalo dost světla, takže Lucilla bez obtíží viděla na cestu.

Studna byla otevřená, ale chráněná malou lomenou stříškou. Vědro bylo spuštěné dolů a naplněné, a tak se předklonila, aby je vytáhla nahoru. Když se jí to podařilo, postavila si šplíchající vědro na zídku studny a uvolnila ucho. Džbán si postavila před sebe a přidržela nohama, ale když se chystala zvednout vědro ze zídky a vodu do něj přelít, ze stodoly

vyběhly tři kočky a pět koťat a upozorňovaly na sebe žalostným mňoukáním.

Kočky zamířily rovnou k šedé smaltované misce, ležící na zemi vedle studny. Byla prázdná.

Kočky se kolem ní motaly a žádostivě se otíraly Lucille o sukně.

„Vy chudáčci.“ Sehnula se a misku zvedla, naklonila vědro, aby ji z něj mohla naplnit, a pak ji opatrně vrátila na zem.

Kočky mezitím poodběhly stranou. Lucilla ustoupila a sledovala, jak se tři starší pomalu kradou zpátky. S nataženými krky a nastraženými vousky se blížily k vodě.

Dostaly se k ní na několik palců a pak se jako na povel zastavily a s ohrnutými pysky se stáhly.

Dvě z koťat toho využila a hnala se k misce. Jedna z větších koček zasyčela a odehnala je tlapkou.

S pohledem, který se dal popsat jedině jako temný – a který kromě misky zasáhl i poblíž stojící Lucillu – se kočky s nespokojeným zamručením vytratily zpět do stodoly.

Lucilla vrhla pohled na vědro s vodou a zamrazilo ji v zádech.

Stačilo krátké zamyšlení a její podezření se změnilo v jistotu.

Bez dalšího váhání popadla vědro a vylila jeho obsah zpátky do studny. Potom je postavila na zem, vyprázdnila misku pro kočky a sebrala prázdný džbán – a vtom si vzpomněla na sklenici vody na kredenci a na někoho, kdo měl možná žízeň.

Vtrhla do kuchyně ve chvíli, kdy Thomas sahal po sklenici. „Ne!“ Vymrštila volnou ruku. „Nepijte to.“

Thomas se podíval od ní na sklenici, pak znovu na ni, na rozkývaný džbán v její druhé ruce, očividně prázdný. „Ta voda?“

Tón jeho hlasu byl zděšený a nevěřící zároveň.

Lucilla se opřela o dveře a přikývla. „Je zkažená. Kočky jsou vyprahlé, ale ani se jí nedotknou.“

Když popadla dech, odlepila se ode dveří, došla ke stolu a prázdný džbán na něj postavila. Okamžik ho beze slova sledovala a potom řekla: „Něco se – nějak – dostalo přede dvěma dny do vody ve studni. Bradshawovi ji ráno nabrali a napili se jí k snídani.“

„A onemocněli.“

Lucilla přikývla. „Jenže když lidi onemocní, tak první, co jim dáte, je pochopitelně voda. Co nejvíce vody.“

„A kvůli tomu ta nemoc – zvracení a bolest – pokračovaly.“

Zvedla zrak a setkala se s Thomasovým pohledem. „Ať už to udělal kdokoli – a nenapadá mě jiná možnost, než že to někdo provedl záměrně – byla to hanebnost. Děti –“ Hlas se jí zlomil a hrozilo, že se roztřeše, a tak sevřela paže kolem těla, aby se uklidnila. „Kdyby to pokračovalo, nakonec by zemřely. Ve strašných bolestech.“

Thomas tlumeně zaklel. Pohlédl na sklenici v ruce, několika kroky byl u dveří a vychrstl vodu ven.

Lucilla nespouštěla oči ze džbánu na stole. Nakonec pronesla: „Je to ironie. Bradshawovi se uzdravují, protože se celý den nenapili vody. Kdyby Joy neonemocněla –“

„Dál by jim podávala vodu, protože by si neuvědomila, že je tím zabíjí.“ Thomas skřípal zuby

a v duchu běsnil. Neměl ale, na kom by si zlost vybil, nebyl tu nikdo, na kom by mohl své lidi pomstít. Zatím.

Přinutil se k hlubokému nádechu a soustředil se na podstatné věci. „Bradshawovi potřebují vodu – vodu, která jim neublíží.“

Lucilla se otřepala, jako by ze sebe potřebovala setřást podobně pomstychtivé myšlenky. „Správně. A potřebují ji rychle. Nemůžu jim dát bylinky, dokud je nebudu mít v čem uvařit.“ Pohlédla na Thomase. „Jaký statek je nejlíže?“

„Forresterův. Pojedu tam – pomůžou nám.“

Lucilla kývla na souhlas. „Když vodu převařím, můžu ji použít na omývání. Alespoň trochu ulevím nejmenším dětem.“

Thomas zaváhal. „Abych dovezl dostatek vody, budu si muset vypůjčit Forresterův povoz. Cesta mi bude trvat hodinu, možná dvě. Zvládnete to tu sama?“

Podívala se na něj, jako by mluvil cizí řečí, a pak ho pobídla mávnutím ruky. „Jen jeďte. Poradím si.“

Thomas odjel.

Lucilla doplnila a sestavila rozloženou lampu. Zapálila knot, stáhla plamen a nechala lampu stát na stolku vedle pohovky. Poté, co zkontrolovala Joy Burnsovou a nezaznamenala žádné změny, vzala druhou lampu a vydala se na průzkum menších místností poblíž kuchyně a prádelny. Když shromáždila všechno, co potřebovala, dala se do práce. Nanosila vodu ze studny, nalila ji do velkého hrnce nad ohništěm a rozdělala pod ním oheň. Nechala ji plných deset minut vřít a pak oheň uhasila, vodu přendala

naběračkou do džberu, znovu zakryla hrnec poklicí a dala se do úklidu.

Vydrhla podlahy a vyměnila použité kbelíky za čisté. Přestože venku přituhovalo, pootvírala několik oken, aby chladný průvan vyhnal pach nemoci z domu.

Když s tím byla hotová, nabrala si převařenou vodu, stále teplou, a namočeným plátnem omyla pacientům ruce a tváře. Dávala si přitom pozor, aby se voda, převařená nebo ne, nedostala poblíž jejich rtů.

Nejmladší děvče a chlapec se probudili a zůstali už vzhůru, ale všichni ostatní se střídavě probírali a usínali. Lucilla si vzpomněla na malou cestovní lahev, kterou měla připevněnou k sedlu, a tak se zabalila do pleteného šálu, který našla v pokoji Bradshawových, a vydala se pro ni do stodoly.

S potěšením zjistila, že lahev je plná čisté, čerstvé vody ze studny na Casphairn Manor. Dala si malý doušek a poté se vrátila do domu a nalila po trošce vody do dvou skleniček, které záměrně vzala ze zadní části police. Skleničky dala dívce a chlapci, pak vybrala další sklenici, takovou, kterou považovala za bezpečnou, a donesla vodu Bradshawovi.

Probral se dost na to, aby ji všchnu vypil, ale hned nato se svezl zpátky na postel, vyčerpaný i tím jednoduchým úkonem. Lucilla sledovala, jak se ho znovu zmocnil spánek. Zkontrolovala jeho ženu a pak je nechala oba spát.

V hlavním pokoji si přitáhla židli k pohovce, vzala Joy Burnsovou za ruku a bděla nad ní.

Nedělala to poprvé, totéž zažila s Algarií i s jinými a věděla, že tenhle úkol ji v životě čeká ještě

mnohokrát – držet za ruku umírající, zatímco se blíží k předělu.

Po dlouhé chvíli sklonila hlavu a modlila se.

Malé hodiny na krbové římse už odbily půlnoc, když zaslechla vzdálený rachot příjíždějícího povozu.

Když vyšla ven, viděla, že Thomas dovezl celé dva sudy vody.

Přistavil povoz co nejbliž ke kuchyňským dveřím, seskočil z kozlíku a kývl k sudům. „Forresterovi tu budou, jak jen to půjde. Do té doby musíme sudy nechat, kde jsou – sám je nezvednu.“

„To nevadí,“ ujistila ho. „Je to nezkažená voda a to je hlavní.“

Příští hodinu strávili čilou činností. Thomas vypráhl Forresterova koně a zavedl ho do stáje, zatímco Lucilla dala vařit dvě různé bylinné směsi. Než se vylouhovaly a zchladly, střídmě využila čistou vodu na umytí sklenic a misek a nádobí osušila. Neměla tušení, co se dostalo do studny, ale samotné vaření jed zničit nemuselo a ona nechtěla nic riskovat.

Thomas se vrátil dovnitř, dohlédl na Bradshawovy a seděl tiše vedle Joy, když Lucilla vstoupila do pokoje s tácem plným hrnků svého léčivého čaje.

Thomas se zvedl a s tácem jí pomohl. Společně šli od pokoje k pokoji a budili jednoho obyvatele domu po druhém. Thomas je zvedal do sedu a Lucilla jim přidržovala hrnky. Thomasovi se ulevilo, když viděl pokrok u nejmladších dětí. Do tváří se jim začínala vracet barva a pohybovaly se bez pomoci, třebaže zatím opatrně.

„Do rána by na tom měli být všichni podobně,“ řekla mu Lucilla.

Všichni se probrali dost na to, aby poznali jeho i ji, a to pro ně bylo další útěchou. Když se jim paní Bradshawová, nejslabší a stále nejchuravější, pokoušela děkovat, Thomas ji jemně zarazil. „Jen ležte a uzdravujte se – to je ta nejlepší odměna, jakou nám můžete dát.“

Lucilla se vlídně usmála. Pochvalně kývla hlavou, poté vzala táč s prázdnými sklenkami a vyšla z pokoje.

Thomas ji s lampou v ruce následoval. Ve dveřích se zarazil a ohlédl, přešel pohledem čistou podlahu, vymytá vědra nechaná pro případ potřeby a další známky znovunastoleného pořádku a čistoty.

Pomalou zavřel dveře a vykročil za Lucillou po chodbě. Od vnučky vévodkyně by nečekal, že bude drhnout špinavé podlahy ve venkovském stavení, ale vše bylo skutečně umyté a čisté a nikdo jiný to udělat nemohl. Na druhé straně, nikdy nezapomněl, jak se oháněla, když před deseti lety uvízli v domku farmáře, a jak pomáhala u porodu farmářova miminka. Byla sice vnučkou vévodkyně, ale nikdy neuhýbala před tím, co bylo třeba udělat, a nikdy neodmítla poskytnout pomoc, o níž byla požádána.

Thomas se shýbl pod nízkým obloukem klenutého průchodu a vstoupil do přítmi velkého pokoje. Viděl ji v jemném svitu lampy, s tácem v ruce a s pohledem upřeným na malé hodiny na křbové římse.

„Další dávku jim musíme dát kolem čtvrté hodiny.“

Thomas zaváhal a pak se zeptal: „Co jste jim to dala?“

Pohlédla na něj, jako by ji jeho zájem překvapil, ale odpověděla: „Připravila jsem směs bylinek, která